

ΣΤΟ ΚΕΝΟ

νουβελέτα

του Άγγελου Καρακούλια

ζωγραφική: Δημήτρης Λιμνιώτης

1

Η κόρνα του λεωφορείου έκανε τον Πέτρο να ξυπνήσει από βαθύ ύπνο. Το φως από την ανοιχτή πόρτα έμπαινε απειλητικά στο δωμάτιό του. Άνοιξε τα μάτια και κοίταξε το κινητό. Η ώρα ήταν δύο το μεσημέρι μιας οποιασδήποτε Τετάρτης του Μαρτίου. Την προηγούμενη, είχε πάλι ξενυχτήσει και τώρα το είχε και πάλι μετανιώσει. Η αναπνοή του ήταν βαριά, το σάλιο του είχε ξεραθεί, αφήνοντας απομεινάρια καπνού και αλκοόλ σε όλο του το λαιμό.

Βάδισε αργά ως το μπάνιο και κοιτάχθηκε στον καθρέφτη, ρίχνοντας προσεκτικές ματιές σε όλο του το πρόσωπο, αναζητώντας για σημάδια ταλαιπωρίας. Προσπέρασε τους έντονους μαύρους κύκλους και επιβεβαίωσε πως ήταν ακόμη όμορφος, ίσως το βλέμμα του λιγάκι πιο σκληρό απ' όσο του άρεσε, αλλά σίγουρα φαινόταν όμορφος. Έπειτα κάθισε στη λεκάνη και κοιτούσε το κινητό του για ώρα, δίχως να καταλαβαίνει αυτά που βλέπει.

Στο σαλόνι η μυρωδιά της μαριχουάνας κυριαρχούσε στο χώρο. Πάνω στο τραπέζι έστεκαν επιβλητικά δύο μεγάλα βάζα γεμάτα με κάνναβη. Ο Πέτρος σε αυτά, δεν έβλεπε πράσινους, αφράτους ανθούς, αλλά τα χρήματα που θα του επέτρεπαν να πληρώσει το νοίκι που χρωστούσε, το νοίκι που έτρεχε, καθώς και να φροντίσει για την επιβίωση του ίδιου και της γάτας του, Μαριέβας, την οποία είχε βρει εγκλωβισμένη σε μια εγκαταλελειμμένη αυλή να την τσιμπούν ανελέητα τα περιστέρια.

Γενικά ήταν προσεκτικός και φρόντιζε να πουλάει χόρτο μόνο σε γνωστούς και μονάχα στο σπίτι του. Όσο καλύτερα τα οικονομικά του, τόσο πιο προσεκτικός ήταν. Τον τελευταίο καιρό, ωστόσο, ήταν ταπί. Κάποιες φορές αναπολούσε την σταθερότητα της πρώτης και τελευταίας του κανονικής δουλειάς, στο φροντιστήριο Αγγλικών. Όμως οι συνθήκες και τα χρήματα ήταν χάλια. «Τώρα δουλεύω όποτε θέλω εγώ και δεν έχω κανέναν πάνω απ' το κεφάλι μου», σκεφτόταν και καθησύχαζε τον εαυτό του κάθε φορά που είχε αμφιβολίες για τις επιλογές του.

Τα χρόνια όμως, που του έλειπαν περισσότερο, που αισθανόταν πραγματικά ανέμελος και εξερευνούσε μια καινούρια πόλη, ήταν τα φοιτητικά. Τότε που σπούδαζε κοινωνιολογία στην Πάντειο και αγαπούσε τη ζωή, την επιστήμη του, έκανε νοητικές παρατηρήσεις και πειράματα. Ανέλυε τις θεωρίες του Max Weber, του Bruno Latour και τις εφάρμοζε πάνω στην αθηναϊκή κοινωνία. Έκανε όνειρα για έναν κόσμο ομορφότερο και πιο δίκαιο. Τώρα πια, τα όνειρά του τα πουλούσε σε μακρόστενα χαρτάκια και τα έσβηνε σε χλιοχρησιμοποιημένα τασάκια.

Οι μέρες του ήταν πλέον μικρές και περνούσαν γρήγορα. Τα βιβλία που τόσο αγαπούσε, μονάχα διακοσμούσαν τη βιβλιοθήκη του, προσφέροντας στη σκόνη άλλη μια επιφάνεια να εξαπλωθεί. Κάπνιζε πολύ μαριχουάνα, καθώς κερνώντας ένα τσιγάρο τον κάθε πελάτη του, αναγκαζόταν να κάνει και ο ίδιος, αλλιώς θα έπεφτε στα μάτια τους. Οι δύο καναπέδες που κοσμούσαν το σαλόνι, ο ένας μωβ και ο άλλος μαύρος, φιλοξενούσαν καθημερινά τα οπίσθια πολλών αγοριών και κοριτσιών που ήθελαν να καπνίσουν από το περιεχόμενο του βάζου. Άλλοι σχετικά φίλοι, άλλοι

γνωστοί και άλλοι απλά άφραγκοι χαρμάνηδες που τον παρακαλούσαν για ένα κερασμένο τσιγαράκι.

~~

Εκείνη η Τετάρτη ήταν ιδιαίτερα ηλιόλουστη. Ο ήλιος προμήνυε τον ερχομό του καλοκαιριού. Ο Πέτρος άρπαξε το χάλκινο μπρίκι, το γέμισε με νερό, έβαλε 2 κουταλιές ελληνικό καφέ και όσο αυτός έβραζε, έφτιαξε ένα τοστ με γαλοπούλα και μουστάρδα, τα μόνα υλικά που είχαν απομείνει στο ψυγείο του. «Πάω να φωτοσυνθέσω», σκέφτηκε και κίνησε νωχελικά προς τη μπαλκονόπορτα του σαλονιού.

Το τζάμι της βαριάς μεταλλικής πόρτας ήταν ελαφρώς ανοιχτό, τόσο ώστε μονάχα η Μαριέβα να χωράει από εκεί. «Περίεργο, δε θυμάμαι να την ανοίγω» αναρωτήθηκε ο Πέτρος. Βγαίνοντας έξω, αντίκρυσε τη γάτα στη γωνία του μπαλκονιού, να κοιτάζει ευθεία τη θέα από τον πρώτο όροφο του διαμερίσματος. «Πώς άνοιξες μωρή; Έμαθες να ανοίγεις μόνη σου; Άρχισες γυμναστήριο; Τι γατάκι είσαι εσύ μωρέ;» της έλεγε χαριτωμένα και τη χάιδευε. Πήρε μια καρέκλα και κάθισε δίπλα της. Η Μαριέβα, ωστόσο, ήταν κοκαλωμένη, δεν αντιδρούσε, δεν κουνιόταν. Εκείνος, ελαφρά τρομαγμένος, την έπιασε για να βεβαιωθεί ότι αναπνέει και είναι ζεστή. «Ντάξει, καλά είναι. Δε μπορώ να ασχολούμαι και συνέχεια με τη Μαριέβα και τα θέματά της» σκέφτηκε, «έχω και εγώ τα θέματά μου».

Στο μεταξύ, ασυνήθιστα πολλά περιστέρια στεκόντουσαν στο μπαλκόνι, στα καλώδια του τραμ στη μέση του δρόμου, καθώς και στα κάγκελα από τις απέναντι ταράτσες. Περιστέρια με διαφορετικά μεγέθη και χρώματα, διαφορετικές εκφράσεις προσώπου. Όλα, όμως, κοιτούσαν προς τη Μαριέβα, σαν να την διεκδικούσαν. Ο Πέτρος δεν έδωσε σημασία. Ο λαμπερός ήλιος που έπεφτε στο δέρμα του, του είχε φτιάξει τη διάθεση και ο καφές ήταν νοστιμότερος. Είχε κλείσει τα μάτια και απολάμβανε τη στιγμή. Ανοίγοντάς τα, το βλέμμα του έπεσε στο «έξυπνο» κινητό του. Σαν αστραπή σκέψεων, θυμήθηκε τα αμέτρητα τηλεφωνήματα πελατών που τον παίρνουν καθημερινά για να κλείσουν ένα ραντεβού σπίτι του και να αγοράσουν μαριχουάνα. Τη μέρα εκείνη, όμως, δεν θα το άντεχε πάλι. Τη μέρα εκείνη ήθελε να χαλαρώσει και να πάει μια βόλτα, να καθαρίσει το μυαλό του. Πιάνει το κινητό και το απενεργοποιεί. «Μπανάκι, δόντια, ωραία ρουχαλάκια και έφυγα. Ποιος ξέρει πού μπορεί να καταλήξει η σημερινή μέρα;» σκέφτηκε γεμάτος ενθουσιασμό και σηκώθηκε. «Μαριέβα, πάμε μέσα. Μαριεβούλα...» της αποκρίθηκε. Εκείνη τίποτα, κοιτούσε μπροστά. «Καλά σου αφήνω ανοιχτά, όταν θες μπες, μεγάλη κυρία είσαι».

~~~

Η ξύλινη εξώπορτα της πολυκατοικίας έκανε έναν εκκωφαντικό ήχο στο κλείσιμό της. Ο Πέτρος φορούσε ένα καρό πουκάμισο και μαύρο τζιν παντελόνι. Τα σκουλαρίκια στα αυτιά του έλαμπαν στον ήλιο και το μαλλί του ήταν ακόμη βρεγμένο από το μάνιο. Η αυτοπεποίθησή του φαινόταν σε

κάθε του βήμα. Η ώρα ήταν τέσσερις και μισή. Θα πήγαινε στο κέντρο με τα πόδια και θα έψαχνε κάπου ωραία για να φάει. Παρά τα άσχημα οικονομικά του, σήμερα το άξιζε.

Περίεργως, δεν υπήρχαν αμάξια, κι έτσι περπατούσε στη μέση του δρόμου που τόσο του άρεσε. Παρατηρώντας λίγο περισσότερο, πρόσεξε πως σχεδόν όλα τα μαγαζιά είχαν κατεβασμένα τα ρολά. Μονάχα αλυσίδες τύπου «Εβερεστ» εξυπηρετούσαν. «Περίεργο, είναι Τετάρτη», σκέφτηκε. Φτάνοντας στο κέντρο, αντίκρισε μια έρημη πόλη. Είδε σκόρπιους ανθρώπους να περπατούν σκυφοί, αμέτρητα ταξί να περιμένουν στις πιάτσες και παντού περιστέρια. Άρχισε να νιώθει άβολα που ήταν ντυμένος ωραία και δε θα το πρόσεχε κανείς. Κάθε φορά που τα μόρια της κολόνιας που φορούσε έφταναν στη μύτη του, αισθανόταν ντροπή.

Πήρε ένα σουβλάκι και μια μύρα από το μοναδικό σουβλατζίδικο που βρήκε ανοιχτό, περπάτησε ως το Καλλιμάρμαρο, πήδηξε τα κάγκελα και κάθισε στο άδειο στάδιο. Ένιωθε απογοητευμένος, μα ελεύθερος. Μια γλυκεία μελαγχολία. Αυτή η τεράστια, μαρμάρινη, άσπρη κατασκευή που φιλοξένησε τους πρώτους σύγχρονους Ολυμπιακούς αγώνες, έδειχνε τόσο επιβλητική που έκανε κάθε προβληματισμό του Πέτρου να δείχνει ασήμαντος. Οι σκέψεις του είχαν αδειάσει. Σιγά σιγά, οι ακτίνες του ήλιου άρχισαν να εξαφανίζονται και ένας δυνατός κρύος αέρας θύμισε στον Πέτρο πως το καλοκαίρι ήταν τελικά μακριά. Τα ρούχα του ήταν λεπτά και έτσι ξεκίνησε για το σπίτι με γρήγορο βάδην.

~~~~~

Η διαδρομή μέχρι την Κυψέλη ήταν σύντομη. Ανέβηκε τις σκάλες και ξεκλείδωσε την πόρτα. Μπαίνοντας, είδε τη Μαριέβα στο ίδιο σημείο να κοιτάει προς την ίδια κατεύθυνση. Ωστόσο, τα περιστέρια γύρω της είχαν πολλαπλασιαστεί, κυκλώνοντάς την. Ήταν τόσα πολλά που δεν μπορούσες να δεις το πλακάκι του μπαλκονιού ή το ανυψωμένο κάγκελο. Έτρεξε γρήγορα έξω και ούρλιαξε. Τα περιστέρια ξαφνιάστηκαν και άρχισαν να πετούν προς κάθε κατεύθυνση, πέφτοντας το ένα πάνω στο άλλο και μπερδεύοντας τα φτερώματα τους, μέχρι να μη μείνει κανένα. Τότε, ο Πέτρος πήρε τη Μαριέβα αγκαλιά και την πήγε μέσα. Έκλεισε και κλείδωσε την μπαλκονόπορτα. Την κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια γεμάτα απορία μη μπορώντας να καταλάβει τι συμβαίνει.

Έπειτα, ξεκίνησε να κάνει δουλειές σπιτιού για να ξεχαστεί, είδε μια ρομαντική ταινία και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Άνοιξε το κινητό του, περιμένοντας να έρθουν πολλά μηνύματα αναπάντητων κλήσεων. Περίμενε δύο, πέντε, δέκα λεπτά, μα τίποτα. «Μα καλά κανείς δεν ήθελε να αγοράσει χόρτο σήμερα; Τι περίεργη μέρα!» σκέφτηκε. Έπειτα είδε στο *facebook* την είδηση «Γενική Απεργία: Έρημη πόλη σήμερα η Αθήνα. Ποιοι κλάδοι επηρεάστηκαν περισσότερο». Αμέσως ανακουφίστηκε, έκλεισε ένα μεγάλο ερωτηματικό μέσα του, αλλά ταυτόχρονα ανησύχησε που δεν είχε ακούσει μια τέτοια είδηση. Για την ακρίβεια την είχε ακούσει, αλλά την ξέχασε. Έκλεισε τα μάτια του και κοιμήθηκε.

~~~~~

Κρουτς, κρουτς. Κρουτς, κρουτς. Κρουτς, κρουτς. Βήματα ακουγόντουσαν στο σπίτι. Κρουτς, κρουτς. Η ώρα ήταν οχτώ το πρωί. Ο Πέτρος, βρισκόμενος μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, άκουγε τα βήματα, αλλά νόμιζε πως ήταν μέρος κάποιου ονείρου, μέχρι που ένας έντονος θόρυβος, σαν κάτι βαρύ που έπεσε πάνω στο ξύλινο πάτωμα του σαλονιού, τον ξύπνησε. «Τι γίνεται; Γιατί ακούω βήματα; Η Μαριέβα δεν κάνει τόσο θόρυβο. Όχι ρε πούστη, κλέφτης!» σκέφτηκε και πετάχτηκε πάνω γεμάτος αδρεναλίνη. Κοίταξε στο χώρο για οτιδήποτε θα μπορούσε να του χρησιμεύσει σαν όπλο. Άρπαξε τα κλειδιά του σπιτιού του και τα πέρασε ανάμεσα στα δάχτυλά του δεξιού χεριού, σαν σιδερογροθιά. Πήρε βαθιά ανάσα, άνοιξε την πόρτα του δωματίου με δύναμη και φώναξε «Ποιος είναι εκεί!».

Κατακόκκινος, μέσα στου φούρια του, αντίκρισε τη σπιτονοικοκυρά μαζί με έναν ψηλό άντρα που φορούσε εργατική στολή. Η κυρία Μαίρη ήταν μια ήσυχη χήρα, 70 χρονών, που επίσης έμενε στην Κυψέλη, δέκα λεπτά μακριά. Από τότε που ο Πέτρος ήταν φοιτητής, ποτέ δεν είχαν τσακωθεί σοβαρά, εκτός από κάποιες εντάσεις τις φορές που είχε αφήσει να μαζευτούν αρκετά απλήρωτα νοίκια.

- Κυρία Μαίρη, τι κάνετε εδώ; Με τρομάξατε! Είπε ο Πέτρος νευριασμένος, μα φανερά ανακουφισμένος.

- Πέτρο, σε είχα πάρει τηλέφωνο προχθές ότι θα έρθω με μαστορα να φτιάξουμε το κλιματιστικό, το ξέχασες;

Παύση. Έμεινε σκεπτικός. Δεν ήξερε αν του λέει την αλήθεια. Έστυψε το μυαλό του. Τελικά θυμήθηκε.

- Ναι, δίκιο έχετε. Το είχα ξεχάσει, αποκρίθηκε.

Ωστόσο, η κυρία Μαίρη δεν έδειχνε ήρεμη. Κοιτούσε τον Πέτρο επικριτικά, δεν τον άφηγε από τα μάτια της. Παράλληλα, ο άντρας πίσω της, στεκόταν στην πόρτα, χωρίς να έχει πρόθεση να αρχίσει τις εργασίες του. Το κλίμα ήταν αμήχανο. Η σπιτονοικοκυρά ξαναπήρε το λόγο.

- Πέτρο, τι είναι αυτά; Είπε με σπασμένη φωνή.

Το τρεμάμενο χέρι της είχε κατεύθυνση προς τα δύο μεγάλα βάζα μαριχουάνας που έστεκαν καμαρωτά πάνω στο τραπέζι. Δίπλα σε αυτά υπήρχαν πολλά μικρά, πλαστικά σακουλάκια και μια ζυγαριά ακριβείας. Ο Πέτρος είχε μείνει άναυδος, δεν ήξερε τι να απαντήσει. Δεν είπε τίποτα. Οι στιγμές περνούσαν.

- Να ξέρεις έχω καλέσει την αστυνομία. Έρχεται από λεπτό σε λεπτό, είπε με δάκρυα στα μάτια η κυρία Μαίρη.

- Τι! Φώναξες τους μπάτσους; Γιατί τους φώναξες μωρή κωλόγρια;

- Γιατί αυτό που κάνεις είναι παράνομο κι αυτό είναι το σπίτι μου.

~~~~~

Ο νεαρός ήταν κατακόκκινος. Κοιτούσε τη σπιτονοικοκυρά και σταγόνες ιδρώτα έσταζαν στο πάτωμα, περνώντας από το μέτωπο, τα μάτια και τη μύτη του. Ήθελε να την πνίξει με τα ίδια του τα χέρια. Όμως, αντί γι' αυτό, έριξε ένα δυνατό χαστούκι στο δεξί του μάγουλο και κίνησε για το δωμάτιο με σταθερά βήματα. «Βρε άντε μου στο διάολο», είπε χωρίς να φωνάζει, γεγονός που τον έκανε ακόμη πιο τρομακτικό στα μάτια των ανεπιθύμητων επισκεπτών.

Μπαίνοντας στην κρεβατοκάμαρα, έκανε μια στροφή 360 μοιρών και σκάνανε όλο του το δωμάτιο. Οι αναμνήσεις μιας δεκαετίας στην Αθήνα στεκόντουσαν εκεί και τον κοιτούσαν. Όλη η ενήλικη ζωή του σε τέσσερις τοίχους. Φωτογραφίες, διπλώματα, ζωγραφιές, ηχεία, βιβλία, ρούχα, δώρα και εσώρουχα πρώην συντρόφων. Πώς θα μπορούσε να χωρέσει όλο του το παρελθόν σε μια τσάντα; Γρήγορα όμως, οι αναμνήσεις έδωσαν τη θέση τους στην εικόνα αστυνομικών να τον συλλαμβάνουν και συνειδητοποίησε πως έπρεπε να βιαστεί. Έβαλε στο σακιδίο του μια αλλαξιά ρούχα, οδοντόβουρτσα, κολόνια και κάποια γραμμάρια χόρτο που ήταν ακουμπισμένα στο γραφείο του. Χρήματα δεν του περίσσευαν, καθώς τα ξόδεψε όλα για το εμπόρευμα που τελικά τον πρόδωσε.

Βγαίνοντας για τελευταία φορά από το δωμάτιό του, είδε την κυρία Μαίρη και τον εργάτη να προσπαθούν να προβλέψουν την επόμενη του κίνηση. Ο άντρας είχε πάρει θέση μάχης. «Δεν έχεις να πας πουθενά. Θα περιμένεις την αστυνομία. Άσε που μου χρωστάς και δύο νοίκια», είπε αποφασισμένη εκείνη. «Τους μπάτσους να τους περιμένεις εσύ που τους κάλεσες κιάλας. Να δούμε τι θα τους πεις και για το χόρτο. Όσο για το νοίκι αν είσαι έξυπνη κρύψε τα βάζα και πούλα τα. Πέντε ενοίκια θα βγάλεις. Με ευχαριστείς μετά». Ύστερα κοίταξε τον εργάτη. Δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ του. Ήταν γεροδεμένος, τα χέρια του φαινόταν σκληρά σαν γυαλόχαρτο με τις φλέβες να πετάγονται απειλητικά. Ήξερε πως δε μπορεί να τα βάλει μαζί του και αυτοσχεδίασε. «Φίλε, δεν είναι δικιά σου δουλειά αυτό. Κάνε πέρα να φύγω. Σε έχω πετύχει να κάνεις βόλτα με την οικογένειά σου στην αγορά της Κυψέλης. Κρίμα δε θα ήταν να πάθαινε κάποιος κάτι;»

Ο Πέτρος τα έπαιζε όλα για όλα. Αν δεν πετύχαινε το κόλπο του, ήταν χαμένος. Τότε ο ψηλός άντρας, παίρνοντας το βλέμμα του ηττημένου, έκανε στην άκρη. Εκείνος έτρεξε στις σκάλες και βγήκε γρήγορα από την πολυκατοικία. Μονάχα το ένστικτο του τον οδηγούσε. Κοίταξε το σπίτι του. Η Μαριέβα στεκόταν στο μπαλκόνι, κοιτώντας τον στα μάτια. Περιστερία άρχισαν και πάλι να έρχονται από διάφορες κατευθύνσεις. Ξαφνικά ξέσπασε σε κλάματα, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή. Σκούπισε τα δάκρυά του και τράπηκε σε φυγή.

2

Ο ήλιος είχε αρχίσει να αποχωρεί και ο Πέτρος περιπλανιόταν σαν χαμένος στους δρόμους της Αθήνας. Η ατμόσφαιρα ήταν μουντή από το καυσαέριο και τη σκόνη και ο ουρανός είχε βαθύ κίτρινο χρώμα. Τα βήματά του ήταν αργά και το βλέμμα του τέτοιο, που μαρτυρούσε ηρεμία μετά την επιτυχημένη του φυγή και ταυτόχρονα τη βύθιση των σκέψεων του σε γεγονότα του παρελθόντος.

Αναρωτιόταν αν ο δρόμος που είχε ακολουθήσει στη ζωή του ήταν σωστός και είχε νευριάσει με τον εαυτό του που ξέχασε το ραντεβού με τη σπιτονοικοκυρά. Περισσότερο όμως απ' όλα, πιο πολύ και από το γεγονός ότι έμεινε χωρίς σπίτι, τον στεναχωρούσε που άφησε πίσω τη Μαριέβα. Κοντοστάθηκε δίπλα στη βεράντα ενός διαμερίσματος στο ισόγειο που είχε ανοιχτές τις μπαλκονόπορτες. Εκεί, στεκόταν ένας αρσενικός γάτος με μεγάλο κεφάλι, στα χρώματα της Μαριέβας, γκρι με μαύρο. Αυτός και ο Πέτρος κοιτάζονταν στα μάτια για ώρα. Μέσω της επικοινωνίας τους, νοστάλγησε όλες εκείνες τις φορές που η τετράποδη φίλη του, τον ανακούφιζε από τη μοναξιά και την πλήξη. Ταυτόχρονα, η παρουσία των περιστεριών τόσο τη φορά που τη βρήκε, όσο και τώρα που την παράτησε, τον ανησυχούσε πολύ. «Μήπως έπρεπε να την πάρω μαζί μου; Ναι, αλλά τι θα την έκανα μέσα στην πόλη; Δεν είναι και σκύλος», αναρωτιόταν και απαντούσε στον εαυτό του για να νιώσει καλύτερα.

Τα φώτα στους δρόμους άναψαν και τα σημάδια της ημέρας είχαν πλέον εξαφανιστεί. Σαν αναλαμπή συνειδητοποίησης, ο Πέτρος άρχισε να αναρωτιέται για το μέρος που θα έβγαζε τη βραδιά του. Με τους γονείς του, που ζούσαν στη Λαμία, δεν είχε ιδιαίτερες επαφές. Δεν ήξεραν καν πως είχε αφήσει τη δουλειά του στο φροντιστήριο. Έτσι, το να ζητούσε τη βοήθειά τους, δεν αποτελούσε επιλογή για εκείνον. Έκανε διάφορα τηλεφωνήματα σε φίλους και γνωστούς, αλλά κανείς δεν δέχτηκε να του ανοίξει διάπλατα την πόρτα του. Όλοι έβρισκαν μια χαζή δικαιολογία. «Εάν το έχεις πάρα πολύ ανάγκη έλα, απλά να ξέρεις πως είμαι πολύ πιεσμένος. Αύριο ξυπνάω νωρίς και θέλω να ηρεμήσω». Ο Πέτρος, όμως, δεν ήθελε την λύπηση κανενός. Προτιμούσε να κοιμηθεί στο δρόμο παρά να γίνει βάρος σε κάποιον. «Αύριο που θα έχω καθαρό μυαλό, θα πουλήσω το χόρτο που μου έχει απομείνει και με τα λεφτά αυτά θα μείνω κάποιες μέρες σε hostel, μέχρι να βρω μια δουλειά», σκεφτόταν. Αυτό ήταν το πλάνο του και κατά βάθος είχε ενθουσιαστεί με τη μετέωρη κατάστασή του.

~~

Κάποια στιγμή και ενώ δεν έδινε ιδιαίτερη σημασία για το που βρισκόταν, άκουσε από μακριά μια δυνατή οχλαγωγία λες και πλησίαζε σε κάποιο στάδιο. Κοίταξε γύρω του και κατάλαβε πως ήταν κοντά στην πλατεία Βάθης. Ακολούθησε τις φωνές μέχρι που έφτασε στην πλατεία από

την οποία είχε φάει φαλάφελ αμέτρητες φορές και αντίκρισε ένα θέαμα βγαλμένο από ντοκιμαντέρ για τις κουλτούρες του κόσμου.

Σε κάθε τετραγωνικό της πλατείας και των γύρω δρόμων υπήρχαν άνθρωποι, κάνοντας την κυκλοφορία οποιουδήποτε αυτοκινήτου ή μηχανής αδύνατη. Στη μεγάλη πλειοψηφία τους Άραβες που φορούσαν τις τοπικές τους ενδυμασίες. Από την ποικιλία των ρούχων αυτών, ο Πέτρος κατάλαβε πως κατάγονταν από διαφορετικές χώρες της μέσης ανατολής και της βόρειας Αφρικής και τώρα συμμετείχαν όλοι μαζί σε κάτι που δεν μπορούσε ακόμη να καταλάβει τι είναι. Έβλεπε τους Άραβες να μιλούν και να συμπεριφέρονται σαν μεθυσμένοι, πίνοντας μονάχα τσάι. Η γλώσσα τους, του έδινε την εντύπωση πως ήταν ένα συνονθύλευμα από «Α» και «Χ» σε διαφορετικές τονικότητες. Από παλιά ήθελε να μάθει να τη μιλάει, διότι συμπαθούσε το λαό αυτό. Τους ένιωθε πολύ πιο κοντά του από τους Ευρωπαίους.

Παρακινούμενος από την περιέργειά του, χώθηκε μέσα στο πλήθος με κατεύθυνση προς την πλατεία. Όσο πλησίαζε στο κέντρο, τόσο περισσότερο ένιωθε κάποια μουσικά όργανα να κάνουν την εμφάνισή τους στο τύμπανο του αυτιού του. Ξαφνικά, αντίκρισε ένα τεράστιο κύκλο ανθρώπων από άντρες και γυναίκες να χορεύουν παραδοσιακούς χορούς που αργότερα έμαθε πως ήταν Συριακοί. Άλλοι ήταν χαμογελαστοί και έκαναν γρήγορα χοροπηδητά και άλλοι σοβαροί με βαριά βήματα που καθρέφτιζαν τον πόνο της ξενιτιάς. Πιανόντουσαν όλοι χέρι-χέρι, έχοντας τα τεντωμένα κάτω, στο ύψος των γοφών. Οι ώμοι τους ανασηκωνόνταν πότε ο δεξιάς και πότε ο αριστερός, σχηματίζοντας ένα νοητό κύμα και το τρεμάμενο στέρνο τους έγερνε μπροστά με το ρυθμό, λες και κάποιος κροταλίας είχε εισβάλλει στα στήθη τους και χόρευε.

Ο Πέτρος κατενθουσιάστηκε. Μελέτησε για μια στιγμή τα βήματα και χώθηκε ορμητικά στο χορό, παίρνοντας θέση ανάμεσα σε έναν άντρα και μια γυναίκα, δίχως να τον νοιάζει αν ήταν ζευγάρι. Πολλοί ήταν αυτοί που αναρωτιόντουσαν με τον παράξενο Έλληνα που χόρευε, αλλά σύντομα σταμάτησαν να του δίνουν σημασία. Νεαρές κοπέλες τον κοιτούσαν εντυπωσιασμένες από τις χορευτικές του ικανότητες και την ομορφιά του.

Η ώρα περνούσε και ο Πέτρος είχε χορέψει πάνω από δέκα διαφορετικούς χορούς. Λίγοι είχαν μείνει μέχρι τέλους. Μέσα σε αυτούς ήταν και μια όμορφη κοπέλα που κάλυπτε τα μαλλιά της με μια μπλε μαντίλα, είχε έντονο μακιγιάζ, κόκκινα χείλη και ολοζώντανα καφέ μάτια. Για πολλή ώρα αντάλλαζαν βλέμματα γεμάτα υποσχέσεις. Κάποια στιγμή, ο Πέτρος βρέθηκε να χορεύει δίπλα της, κρατώντας της αισθησιακά την παλάμη του χεριού. Η ατμόσφαιρα μεταξύ τους ήταν ηλεκτρισμένη. Στο τέλος ενός τραγουδιού έσπασαν τον κύκλο, κάνοντας ένα βήμα πίσω και άρχισαν να μιλούν. (διόρθωση γλώσσας – μιλούσαν ελληνικά χωρίς να συνεννοούνται 100%)

- Hi my name is Petros. Your name?
- My name is Bahar, του απάντησε με δυσκολία εκείνη.
- You are very beautiful. Do you live here?
- Yes near here and you?

Ο Πέτρος δίστασε. Δεν ήξερε πως να απαντήσει στη συγκεκριμένη ερώτηση. «Me too. Near here», είπε τελικά. Ο διάλογος που γινόταν με τα βλέμματά τους ήταν πολύ πιο πλούσιος από αυτόν που γινόταν με τις λέξεις κι έτσι σταμάτησαν να μιλούν και μονάχα κοιτάζονταν. Ωστόσο, μετά από λίγες στιγμές, δύο άντρες με άσπρα πουκάμισα πλησίασαν τη νεαρή κοπέλα και άρχισαν να της απευθύνουν το λόγο στα Αραβικά, φανερά νευριασμένοι και να κοιτούν απειλητικά τον Πέτρο. Αυτή τους απαντούσε απολογητικά και σαστισμένα, μέχρι που τελικά αποχώρησε μαζί τους ρίχνοντας στον νεαρό ένα βλέμμα αποχαιρετισμού. «Bye Bahar», φώναξε εκείνος και απομακρύνθηκε από το πλήθος γεμάτος αδρεναλίνη και πικρία.

~~~

Βάδισε σκυθρωπά μέχρι το απέναντι πεζοδρόμιο, μακριά απ' το πλήθος. Παρά τη βαβούρα, ένιωθε πως η πόλη είχε πλέον ηρεμίσει και τον νανούριζε γλυκά. Αφού κοίταξε το πεζοδρόμιο για τυχόν κουτσουλιές, δίπλωσε τα πόδια του και έκατσε κάτω. Το στόμα του άνοιξε διάπλατα για να χασμουρηθεί, λες και τα δόντια της πάνω και της κάτω γνάθου είχαν τσακωθεί και ετοιμάζαν την επίθεσή τους. Τα κόκκαλα και τα πόδια του πονούσαν. Χωρίς αμφιβολία, ο Πέτρος ήταν κουρασμένος. Κοίταξε γύρω του και είδε διάφορους ανθρώπους να κοιμούνται στο δρόμο. Άστεγοι, ξενύχτηδες, μεθυσμένοι, τοξικοεξαρτημένοι και νομάδες. Άλλοι ξάπλωναν έχοντας πλάι τους όλα τα υπάρχοντα τους, κουβέρτες, χαρτόνια και καροτσάκια, και άλλοι χύμα, μονάχα με μια ζακέτα δίπλα σε κάποια κολώνα.

Έκλεισε τα μάτια, έβγαλε ένα βαρύ αναστεναγμό και σηκώθηκε με σκοπό να βρει τη δικιά του γωνιά για το βράδυ. Καθώς απομακρυνόταν, του κίνησε την προσοχή ένα πολυώροφο νεοκλασικό κτίριο με μια μεγάλη επιγραφή. «Πολυδύναμο Κέντρο Αστέρων. Κέντρο ημέρας, Υπνωτήριο, Σίτιση». Έμεινε να το κοιτάζει για ώρα. «Βρε λες να κάνω μια προσπάθεια; Πώς αποδεικνύει κανείς πως είναι άστεγος;» Με αυτές τις σκέψεις να τον περιτριγυρίζουν, πλησίασε δειλά στην είσοδο και κοίταξε μέσα από τη γυάλινη πόρτα που βρισκόταν μια γυναίκα με κοντά ξανθά μαλλιά, γύρω στα πενήντα. Για κάποια ώρα αντάλλαζαν βλέμματα αμοιβαίας καχυποψίας, μέχρι που τελικά, ο Πέτρος γεμάτος ντροπή, έσπρωξε την πόρτα και πέρασε μέσα.

- Καλησπέρα σας, είτε με παγωμένο χαμόγελο.
- Καλησπέρα σας.
- Υπάρχει κάποιο διαθέσιμο υπνοδωμάτιο να κοιμηθώ;
- Εδώ είναι χώρος μονάχα για άστεγους, κύριε.
- Μα άστεγος είμαι και εγώ, ψέλλισε και το βλέμμα του αποτραβήχτηκε από τη γυναίκα.
- Δεν μου φαίνεστε για άστεγος. Εσείς μοσχοβολάτε.
- Ναι, αλλά είμαι.
- Κοιτάξτε. Εδώ πέρα έρχονται και κοιμούνται άνθρωποι οι οποίοι το έχουν πραγματικά ανάγκη.

- Με όλο το σεβασμό, δε θα είχα καμία όρεξη να κοιμηθώ εδώ αν είχα κάποιο σπίτι να με περιμένει.

- Μάλιστα. Καλώς. Ελάτε από εδώ να συμπληρώσετε τα χαρτιά εισόδου και πάω να δω αν υπάρχει κάποιο δωμάτιο διαθέσιμο.

Ο Πέτρος ακολούθησε την αυστηρή κυρία, η οποία δεν είχε ακόμα σιγουρευτεί για την αξιοπιστία του. «Κάτι ακόμα που πρέπει να σας ρωτήσω. Είστε υπό την επήρεια ναρκωτικών;» Η ερώτηση τον ξάφνιασε και άργησε να απαντήσει. Καθώς, όμως, δε θεωρούσε το χόρτο ναρκωτικό, ξεροκατάπιε και τελικά απάντησε, «Όχι». «Πάλι καλά, διότι οι χρήστες φιλοξενούνται σε διαφορετική δομή και θα αναγκάζομαι να σας συνοδέψω ως την έξοδο», του απάντησε εκείνη δίχως να τον κοιτάει.

Αφού τελείωσαν με τη γραφειοκρατία, η εργαζόμενη τον οδήγησε σε ένα δωμάτιο με τρία κρεβάτια. Τα δύο από αυτά ήταν ήδη πιασμένα και εφόσον ήταν πλέον ευνόητο το πού θα κοιμόταν ο Πέτρος, εκείνη αποχώρησε. Ο χώρος φωτιζόταν μονάχα από τα κίτρινα φώτα του δρόμου. Οι τοίχοι φαίνονταν κάτασπροι, δίχως ίχνος διακόσμησης. Στο βάθος, υπήρχε ένα μπαλκονάκι που είχε πανοραμική θέα της γιορτής που ακόμη διαδραματιζόταν ακριβώς από κάτω. Τα ροχαλητά των δύο αστέγων συναγωνίζονταν μεταξύ τους για το ποιο θα είναι το πιο θορυβώδες και το δωμάτιο βρωμούσε και έζεχνε. Αυτό που μύριζε δεν ήταν οι ίδιοι οι συγκατοικοί, καθώς ήταν πλυμένοι και φορούσαν καθαρά ρούχα, αλλά οι αρβύλες τους, που μύριζαν λες και κάποιο ζώο είχε πεθάνει χρόνια μέσα τους και η μυρωδιά πτώματος δεν έλεγε να φύγει.

Ο νεαρός μην μπορώντας να αντέξει τη βρώμα, πήρε όλα τα παπούτσια και τα ακούμπησε στο μπαλκόνι. Πλησίασε το κρεβάτι του, έβγαλε την τσάντα και σε μηδαμινό χρόνο βρισκόταν στην αγκαλιά του Μορφέα.

~~~~~

«Γαμώ το κέρατό μου. Κερατάδες. Να σας πάρει η ευχή και να σας σηκώσει. Κοίτα εδώ πως έγιναν, κοίτα, κοίτα. Αι στο διάολο». Κάπως έτσι ηχούσαν οι πρώτες λέξεις στα αυτιά του Πέτρου, εκείνο το ηλιόλουστο πρωινό της Παρασκευής. «Ποιος βλάκας έβγαλε έξω τα παπούτσια μου; Να δεις αυτή η ξεμωραμένη η ξανθιά που χώνει τη μύτη της παντού. Έννοια σου, θα δει αυτή». Ο νέος καταγιστικός συνειρμός επανάφερε το νεαρό στην πραγματικότητα. Άνοιξε τα μάτια του και είδε έναν ηλικιωμένο, απεριποίητο άντρα που φορούσε ένα καρό πουκάμισο να γυρνάει γύρω από τον εαυτό του και να εκσφενδονίζει κατάρες. Είχε μεγάλη καράφλα, με μακριά μαλλιά να ξεπετάγονται από τα πλάγια του κρανίου του σαν κλαδιά ιτιάς. Όταν έβριζε, η εικόνα του ολοκληρωνόταν από την εμφάνιση των κίτρινο-καφέ δοντιών του. «Άντε μου στο διάολο και εσείς κωλόπουλα». Ο γέρος εκείνη τη στιγμή είχε βγει στο μπαλκόνι και με μια πετσέτα έδιωχνε τα αμέτρητα περιστέρια που είχαν μαζευτεί στα κάγκελα και στα πλακάκια, που από μπορντό, τα είχαν βάψει με τις κουτσουλίες τους άσπρα. «Μόνο να χέζετε ξέρετε, καταραμένα!».

Αφού τα έδιωξε όλα, μπήκε και πάλι στο δωμάτιο. Στα χέρια του κρατούσε τις δύο του μπότες που ήταν λερωμένες από πάνω ως κάτω με περιττώματα πουλιών. Στο σημείο εκείνο, το βλέμμα του διασταυρώθηκε με αυτό του Πέτρου.

- Κοίτα εδώ πώς μου τα κάνανε τα άρβυλά μου. Εσένα νεαρέ ποια είναι τα δικά σου, τα αθλητικά;

- Ναι, απάντησε εκείνος.

- Μόνο τα δικά σου δε λερώθηκαν, κωλόφαρδε. Τί έχεις, άγιο έχεις; Σε προστατεύει το άγιο πνεύμα των κουτσουλιών;

Ο Πέτρος κοίταξε έξω, γεμάτος απορία και πρόσεξε πως τα παπούτσια του ήταν πράγματι άθικτα. Οι κουτσουλιές σχημάτιζαν έναν νοητό κύκλο γύρω τους, λες και θα πέθαινε ακαριαία όποιο περιστέρι έχεζε πάνω σε αυτά.

- Έτσι και πιάσω τη μαλακισμένη που μου τα έβγαλε έξω...

- Εεεε... Η αλήθεια είναι πως εγώ τα έβγαλα χθες όταν ήρθα. Δεν ήξερα.

- Τι δεν ήξερες ρε φίλε; Σοβαρά; Σε άλλη πόλη ζεις εσύ;

- Δεν το φαντάστηκα. Βρωμούσαν και είπα να τα βγάλω όλα έξω.

- Βρωμούσαν; Σαν πολύ μάγκας δεν είσαι εσύ νιάνιαρο;

- Καθόλου μάγκας. Δώστα μου να πάω να τα πλύνω.

Ο ηλικιωμένος άντρας χαμογέλασε σαδιστικά και άφησε τα παπούτσια να πέσουν από τα χέρια του. Ο νεαρός τα σήκωσε από τα κορδόνια, λες και έπιανε δύο ψόφια ποντίκια από την ουρά τους και χάθηκε στο χολ.

~~~~~

Μετά από κάποια λεπτά, ο Πέτρος γύρισε στο δωμάτιο κρατώντας δύο αρβύλες που έλαμπαν σαν καινούριες. Ο γέρος στεκόταν με τις κάλτσες του στο μπαλκόνι, πάνω στον νοητό κύκλο που ήταν απαλλαγμένος από κουτσουλιές. Ο νεαρός στάθηκε πίσω του.

- Ορίστε, πεντακάθαρα, αναφώνησε ο Πέτρος με ένα ζεστό χαμόγελο.

- Με τα περιστέρια πάντως υπάρχει μια σχέση αγάπης και μίσους. Όλοι πρέπει να το παραδεχτούμε.

- Τι εννοείς;

- Να, είναι παντού. Είναι τόσο συνυφασμένα με την Αθήνα που τα έχει συνηθίσει το μάτι μου, μου αρέσουν κάπως, παρόλο που τα βρίζω. Αν δεν έχεις και κάπου να ξεσπάς τι νόημα έχει.

- Εμένα δεν ξέρω, με τρομάζουν λιγάκι, απάντησε ο νεαρός ανήσυχα και η εικόνα της Μαριέβας εμφανίστηκε ξεκάθαρα στο μυαλό του με όλες της τις λεπτομέρειες.

- Όταν ήμουν στις δόξες μου, παλικάρι απ' τα λίγα, πήγα στην Ιορδανία. Εκεί να δεις ερήμους, βουνά, σκόνη. Και οι γυναίκες άλλο πράγμα, ήξεραν τι έκαναν. Σε έβαζαν κάτω και... Ο γέρος γέλασε δυνατά κρυφοκοιτάζοντας τον Πέτρο για να εξακριβώσει αν ταιριάζει το χιούμορ τους. Τι έλεγα; Α ναι! Τα περιστέρια εκεί ήταν σημάδι πλούτου. Έβλεπες αρχοντικά σπίτια με ταρατσες γεμάτες κλουβιά από δαύτα και όταν άρχιζε να πέφτει ο ήλιος οι αριστοκράτες έβγαιναν με τις ακριβές τους φορεσιές, κρατώντας ένα μεγάλο ραβδί και λευτέρωναν τα πουλιά. Εκείνα, εκπαιδευμένα καθώς ήταν,

πετούσαν ψηλά και έκαναν κύκλους στον ουρανό, με τη φορά που τους υποδείκνυε το ραβδί του αφεντικού τους. Έπρεπε να τα έβλεπες. Δεκάδες ομάδες περιστεριών να πετούν συγχρονισμένα στο ηλιοβασίλεμα σαν να αποχαιρετούσαν την ημέρα. Όσο μεγαλύτερο το κοπάδι και όσο πιο μεγάλο κύκλο διέγραφε συγχρονισμένα, τόσο μεγαλύτερο το κύρος και ο πλούτος για το αρχοντικό που τα φιλοξενούσε.

- Και τα πουλιά γιατί δεν έφευγαν; Γιατί γυρνούσαν πίσω;

- Δίνε στα περιστέρια τροφή και θα έρχονται για μια ζωή στο ίδιο μέρος.

Εδώ γιατί νομίζεις μαζεύονται τόσα πολλά και χέζουν το μπαλκόνι καθημερινά; Γιατί ο προηγούμενος που ζούσε στο δωμάτιο τα τάιζε συνεχώς, δεν είχε τίποτα καλύτερο να κάνει. Έτσι, αυτά έμαθαν να θεωρούν αυτό το μέρος σπίτι τους παρόλο που τα διώχνω με τις κλωτσιές κάθε μέρα. Με τον ίδιο τρόπο λειτουργούν και τα ταχυδρομικά περιστέρια! Τα απομακρύνεις από τον τόπο που έχουν μάθει να τρέφονται και να κοιμούνται, τους δένεις το μήνυμα στα πόδια και έπειτα τα αφήνεις ελεύθερα να γυρίσουν σπίτι τους κάνοντας την αντίστροφη διαδρομή. Μα καλά δεν ξέρεις την ιστορία στον Α' παγκόσμιο πόλεμο που ένα περιστέρι έσωσε 194 ζωές Αμερικανών όταν...

Ο Πέτρος κοιτούσε έκπληκτος τον ηλικιωμένο να διηγείται την ιστορία, αλλά πλέον δεν τον άκουγε. Ο νους του είχε κολλήσει στη Μαριέβα και τα περιστέρια που την ακολουθούσαν όπου κι αν πήγαινε. «Ελπίζω να μην την φάνε και εκείνη και μετά τη βρω σε μορφή περιττωμάτων στο μπαλκόνι», σκεφτόταν με γουρλωμένα τα μάτια.

Ο μονόλογος του αστέγου συνεχίστηκε για κάμποση ώρα. Είχε καταλάβει πως ο νεαρός συνομιλητής του ταξίδευε νοητικά, αλλά δεν τον πείραζε, μέχρι που κατέληξε να προφέρει λέξεις ασύνδετες μεταξύ του, δίχως να βγάζουν το παραμικρό νόημα, σαν συνειρμικός καταρράκτης. Τότε και χωρίς να χαιρετήσει, έφυγε σαν σε μια στιγμή απ' το δωμάτιο και τελικά από ολόκληρη τη δομή. Χώθηκε σε ένα στενό που κατέληγε σε αδιέξοδο με τα μάτια του να είναι καρφωμένα στο βάθος του δρόμου.

Ο Πέτρος, τη στιγμή που έμεινε μόνος στο δωμάτιο επανήλθε στην πραγματικότητα. Έκανε τις πρωινές δουλειές, άφησε μια πετσέτα άγαρμπα στο κρεβάτι για να δείξει πως δεν είναι διαθέσιμο, έβαλε κολόνια και έφυγε.

~~~~~

Σάββατο. Ήταν ένα συννεφιασμένο Σάββατο. Ο κόσμος είχε ξεχυθεί στους δρόμους σαν να απελευθερώθηκε από δεκαετή σκλαβιά. Η χθεσινή αραβική γιορτή δεν είχε αφήσει κανένα σημάδι στην πόλη, είχε μείνει μονάχα σαν ανάμνηση, σαν μια μεθυσμένη νύχτα. Στις πλατείες, τα περιστέρια έτρεχαν από την μία γωνία στην άλλη ακολουθώντας τον κόσμο που τους πετούσε σποράκια. Ο Πέτρος τα κοιτούσε πλέον με καχυποψία και απογοήτευση. «Νόμιζα πως τα περιστέρια, αν και αντιπαθητικά, ήταν ζώα ελεύθερα. Πως πετούσαν και ταξίδευαν όπου ήθελαν. Μα τελικά είναι και αυτά σαν τους ανθρώπους, τρέχουν δουλικά πίσω από όπου υπάρχει φαγητό και μένουν μια ζωή στο ίδιο σημείο».

Η μια οδός διαδεχόταν την άλλη. Είχε πάρει σβάρνα όλους τους πολυσύχναστους δρόμους και έμπαινε μέσα στα μαγαζιά για να ζητήσει εργασία. Οι μαγαζάτορες, τον κοιτούσαν από πάνω ως κάτω. Κάποιοι του έλεγαν να κάνει και μια στροφή γύρω από τον εαυτό του για να δουν την «εμφάνιση» του ολοκληρωμένα. Τελικά, του απαντούσαν είτε αρνητικά είτε έκαναν την πρόσληψη του πρακτικά αδύνατη. «Θέλω να μου στείλεις το βιογραφικό σου και 2-3 συστατικές επιστολές από προηγούμενα μαγαζιά που έχεις δουλέψει. Όπως βλέπεις είμαστε σοβαρή επιχείρηση και θέλουμε τους καλύτερους. Αν αγαπάς αυτό που κάνεις τότε θα γίνεις ένας από εμάς».

Εκείνος δίχως να βλεφαρίζει και φορώντας ένα μαρμάρινο χαμόγελο, άκουγε τις απορριπτικές απαντήσεις χωρίς να βγάζει λέξη. Νοητικά, ωστόσο, είχε αρπάξει το μαχαίρι με το οποίο οι πελάτες έκοβαν το κρέας τους και το είχε καρφώσει στο λαρύγγι του συνομιλητή του. «Ευχαριστώ πολύ. Θα γυρίσω με το βιογραφικό μου», απαντούσε τελικά.

Ίσως η ζωή, ίσως οι συνθήκες, ίσως η άρνηση του Πέτρου να συμβιβαστεί, τον έκαναν για μια ακόμη φορά να βγάλει το σακουλάκι με το χόρτο που του είχε περισσέψει και με μια ματιά να υπολογίσει τα κέρδη που θα μπορούσε να του επιφέρει, καθώς και τις μέρες που θα περνούσε με τα χρήματα αυτά. Η ώρα είχε περάσει. Ο ήλιος δεν κρυβόταν πλέον μονάχα πίσω από τα σύννεφα, αλλά και πίσω από τις Αθηναϊκές πολυκατοικίες που ήταν λες και τις έχτισαν σχεδιαστές πακέτων για τσιγάρα. Το Πεδίο του Άρεως βρισκόταν ακριβώς μπροστά του. Τον τελευταίο καιρό μάζευε μπόλικο νέο κόσμο. Σίγουρα θα έβρισκε κάποιον χαρμάνι, μα όχι άφραγκο, για να πουλήσει τηνπραμάτια του.

~~~~~

Μπαίνοντας, είδε αγόρια και κορίτσια, άντρες και γυναίκες να κάθονται στα παγκάκια και τα γρασίδια του, μισοσκότεινου πλέον, πάρκου. Μουσικές και γέλια ακούγονταν από παντού. Η διάθεση του νεαρού ήταν πλέον ανεβασμένη, καθώς θυμόταν εικόνες, συζητήσεις και ανθρώπους από τα φοιτητικά του χρόνια. Τότε που εκείνος άραζε με την παρέα του και περίεργοι τύποι τους πλησίαζαν για να τους πουλήσουν κάτι παράνομο. Τώρα, αυτός ο περίεργος τύπος ήταν ο ίδιος. Πλησίασε μια παρέα πέντε ατόμων. «Καλησπέρα παιδιά. Έχω ωραίο μαύρο ενδιαφέρεστε;». «Όχι φίλε, ευχαριστούμε». Στη συνέχεια μια παρέα που φαινότουσαν ξένοι. «Hi, do you want weed? Best quality». «No, no merci». Επισκέφτηκε πολλές παρέες και πήρε ισάριθμες αρνητικές απαντήσεις, λες και όλοι είχαν αποφασίσει να κόψουν το χόρτο τη συγκεκριμένη μέρα. Σιγά, σιγά, το πάρκο ξεκίνησε να αδειάζει.

Απογοητευμένος άρχισε να κατευθύνεται προς την έξοδο, γνωρίζοντας πως δε θα πούλαγε τίποτα. Η νύχτα είχε πέσει για τα καλά. Οι φύλακες του πάρκου ειδοποιούσαν τον κόσμο να αποχωρήσει και οι λάμπες δίπλα στα παγκάκια, έβγαζαν ένα δυνατό κίτρινο χρώμα. Λίγο πριν βγει και καθώς

έβαζε τη ζακέτα του, πρόσεξε δύο άτομα να κάθονται απόμερα. «Γεια σας παιδιά, θέλετε χόρτο;» είπε, κάνοντας μια τελευταία προσπάθεια. Εκείνοι ενοχλημένοι μα και έκπληκτοι γύρισαν και τον κοίταξαν. Ήταν δύο λεπτοί άντρες, με τους μυς τους να διαγράφονται καθαρά στο γεμάτο σημάδια σώμα τους.

- Είναι καλό; ρώτησε ο πρώτος που φαινόταν ο πιο τολμηρός.
- Ναι πολύ. Θες να δεις; Απάντησε διστακτικά ο Πέτρος και έβγαλε το μυρωδάτο σακουλάκι.
- Όντως πρώτο πράγμα. Να σε ρωτήσω, γιατί ρώτησες εμάς για μαριχουάνα;
- Τυχαίο ήταν φίλε. Έχω ρωτήσει πολύ κόσμο σήμερα.
- Μας κόβεις για μπαφιάριδες ή ναρκομανείς;
- Όχι φίλε, ούτε καν.

Οι δύο άντρες με κάθε τους λέξη πλησίαζαν όλο και περισσότερο προς τον Πέτρο, ο οποίος προσπαθούσε να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

- Πώς και σπρώχνεις χόρτο τόσο ωραίο παιδί; Μυρίζεις υπέροχα, είπε ο πρώτος αισθησιακά και χάιδεψε απαλά το κάτω μέρος από το πρόσωπο του Πέτρου.

- Μη με ακουμπάς ρε! Φώναξε ο εκείνος και κίνησε να φύγει.

Τότε, με μια κίνηση ο δεύτερος άγνωστος, που τόση ώρα δεν είχε μιλήσει, του πιάνει τα χέρια και ο άλλος βγάζει μαχαίρι. Ήταν μια άρτια συντονισμένη κίνηση σαν να την έκαναν από χρόνια. «Λοιπόν θα κάνεις ό,τι σου λέμε αλλιώς το όμορφο προσωπάκι σου θα γεμίσει χαρακιές», πρόσταξε ο πρώτος επιθετικά και έπιασε τη δεξιά ρόγα του Πέτρου. «Άσε με ρε ανώμαλε!». Ο Πέτρος κουνούσε τα χέρια και τα πόδια του σαν να χορεύει κάποιον αλλόκοτο αφρικανικό χορό. Τότε, ο πιο επιθετικός από τους δύο του ρίχνει μια μπουνιά στα πλευρά και τον λυγίζει στη μέση. Εκείνος ούρλιαζε για βοήθεια με όλη του τη δύναμη καθώς προστάτευε το κεφάλι και τον αυχένα του από τις αλλεπάλληλες κλωτσιές και μπουνιές.

Ξαφνικά ένας φακός φώτισε προς το μέρος τους. «Τι γίνεται εκεί;», ρώτησε αυστηρά ένας άνθρωπος με βαριά φωνή και στολή που ξεχώριζε η ελληνική σημαία στο δεξί μπράτσο. Ο Πέτρος ελευθέρωσε το στόμα του και σε μια τελευταία απέλπιδα προσπάθεια φώναξε δυνατά, εκλιπαρώντας τον άγνωστο για σωτηρία. Ύστερα, περιμένοντας ποια θα ήταν η αντίδρασή του, στεκόντουσαν όλοι ακίνητοι και σιωπηλοί, λες και έπαιρναν μέρος σε κάποια θεατρική παράσταση. Ωστόσο, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ο φακός έκλεισε και ο ένστολος απομακρύνθηκε. Ο Πέτρος ήταν αβοήθητος. Οι δύο άντρες τον βαρούσαν εναλλάξ, ξεσπώντας πάνω του όλες τους τις κανιβαλιστικές ορμές. Έπειτα από λίγο έχασε τις αισθήσεις του και σταμάτησε να πονάει. Οι άλλοι σταμάτησαν να τον βαράνε, του πήραν όλα του τα πολύτιμα υπάρχοντα, πέταξαν τα παπούτσια του στα φυτά και αποχώρησαν.

Ο Πέτρος έμεινε κάτω όλο το βράδυ. Είχε ανακτήσει τις αισθήσεις του πολλές φορές μέχρι το πρωί, αλλά προτιμούσε να ξανακοιμηθεί, να απέχει από τον κόσμο για όσο το δυνατόν περισσότερο.

Δεν ήθελε να ξυπνήσει σε αυτή την πραγματικότητα. Δεν ήθελε να ξυπνήσει και να δει τον εαυτό του στον καθρέφτη ποτέ ξανά.

Αν υπήρχε μία ρωγμή που οδηγούσε απευθείας στον θάνατο, θα την είχε ήδη περάσει.

3

Το σώμα του ήταν καταρρακωμένο, γεμάτο μώλωπες και σημάδια. Εδώ και αρκετές ώρες κοιμόταν, έχοντας γίνει ένα με την χλωρίδα του πάρκου. Όμως το υποσυνείδητό του βρισκόταν σε έκταση, λες και έψαχνε χρόνια την ευκαιρία να συνομιλήσει έτσι με τον Πέτρο. Σαν σκηνοθέτης ντοκιμαντέρ, είχε πλάσει έναν φανταστικό κόσμο και μέσα σε αυτόν είχε τοποθετηθεί σε ένα τεράστιο κλουβί ζωολογικού κήπου. Εκεί βρισκόντουσαν πολλά ζώα διαφορετικού είδους και μεγέθους και σαν σε συνέλευση, είχαν χωριστεί σε δύο μεριές. Από τη μια άνθρωποι, περιστέρια, ποντίκια, σκυλιά, γατιά, κατσαρίδες και σπουργίτια. Από την άλλη, λιοντάρια, αετοί, φίδια, φοίνικες, αρκούδες και επίσης κάποιοι άνθρωποι, λιγότεροι μα και πιο άγριοι. Τη στιγμή εκείνη ήταν η σειρά του Πέτρου να διαλέξει μεριά και είχε ήδη καθυστερήσει, τα ζώα τον στραβοκοιτούσαν. Οι αετοί κουνούσαν τα πελώρια φτερά τους πάνω κάτω και ο αέρας έφτανε μέχρι το πρόσωπο του. Τελικά αποφάσισε. Έκανε το πρώτο βήμα και...

«Παλικάρι ακούς; Εεε φίλε ξύπνα! Εδώ βρήκες να την πέσεις; Ποιος ξέρει τι έχει πει!» είπε ένας φύλακας απευθυνόμενος στην κυρία που μαζί με το σκύλο της στεκόντουσαν πάνω από τον Πέτρο. «Λες να μιλάει ελληνικά;» ρωτάει εκείνη, κρατώντας μια απόσταση.

Είχαν μόλις διακόψει το όνειρο του Πέτρου. Εκείνος άνοιξε τα μάτια του, κοίταξε τους δύο αγνώστους και σιγά σιγά σηκώθηκε, πρώτα στο ένα πόδι και μετά στο άλλο. Μόλις εκείνοι είδαν την όψη του νεαρού ολοκληρωμένα, αυτόματα συνοφρυώθηκαν και λιγάκι τον λυπήθηκαν. Εκείνος το αντιλήφθηκε.

«Μην σας νοιάζει, συνεχίστε την βόλτα σας καλοί Σαμαρείτες», αναφώνησε και αμέσως γύρισε το κεφάλι του και δεν τους ξαναείδε ποτέ. Περπάτησε κουτσαίνοντας πενήντα μέτρα και κάθισε μόνος του σε ένα ξύλινο παγκάκι. Το πάρκο ήταν καταπράσινο, ο ήλιος έστεκε καμαρωτός στον ουρανό και οι άνθρωποι με ανοιξιάτικες αλλεργίες είχαν αρχίσει τα πρώτα τους φτερνίσματα. Η βαριά αποτίμηση της προηγούμενης ημέρας ήταν ένα μαυρισμένο μάτι, ένα σκισμένο φρύδι, γενικός πόνος σε όλο το σώμα και ιδιαίτερα στα πόδια, η απώλεια των παπουτσιών, καθώς και των πολύτιμών του υπάρχοντων. Το μόνο που είχε διασωθεί ήταν η ταυτότητά του που την φυλούσε στην εσωτερική τσέπη της ζακέτας του.

Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο ευθεία στο κενό και η σκέψη του άδεια. Δεν του είχε απομείνει τίποτα. Τότε θυμήθηκε τους γονείς του. Ποτέ στη ζωή του δεν είχαν πραγματική επαφή, μα τώρα του έλειπαν πολύ. Είχε αρχίσει να τον κουράζει που ήταν συνέχεια μόνος του, χαμένος, χωρίς σπίτι, σε μια μεγάλη πόλη. Επιθυμούσε ζεστασιά και οικειότητα, φαγητό και ύπνο.

Ξαφνικά άκουσε ένα κέρμα να πέφτει και να αναπηδάει δίπλα στα πόδια του. Ένας μεσήλικας του χαμογελούσε με ελεημοσύνη, περιμένοντας να ακούσει «ευχαριστώ». « Σου ζήτησε κανείς λεφτά ρε; Εσύ είσαι για λύτωση, όχι εγώ», αναφώνησε απότομα ο Πέτρος και ο άγνωστος αποχώρησε απογοητευμένος. Έπειτα σηκώθηκε και άρχισε να περπατάει αργά προς την Κυψέλη. Είχε αποφασίσει πως θα έβρισκε την παλιά του σπιτονοικοκυρά και

θα αναζητούσε τη Μαριέβα και τα πράγματα που άφησε στο σπίτι. Η γάτα του έλειπε πολύ και παρόλο που δεν ήξερε που θα έμεναν, την ήθελε μαζί του. «Στην χειρότερη θα καλέσει πάλι την αστυνομία» σκέφτηκε, σενάριο που εκείνη τη στιγμή δεν του φαινόταν και τόσο άσχημο.

~~

Ανηφόριζε τη Φωκίωνος Νέγρη και οι καφετέριες ήταν γεμάτες με ανθρώπους που απολάμβαναν το Κυριακάτικο καφεδάκι τους. Οι πλατείες και οι δρόμοι ήταν γεμάτοι με παιδιά, διαφορετικών χρωμάτων και εθνικοτήτων, που έπαιζαν ποδόσφαιρό ή κάποιο άλλο αυτοσχέδιο παιχνίδι. Ο Πέτρος κοντοστάθηκε και τα παρατηρούσε, προσπαθώντας να ρουφήξει λιγάκι από την ανεμελιά τους.

Μεταξύ αντρών και γυναικών, μικρών και μεγάλων, στεκόταν μια γνώριμη φυσιογνωμία. Ήταν μια όμορφη γυναίκα με απαλά χαρακτηριστικά προσώπου, που φορούσε μια μαντήλα η οποία κάλυπτε το μεγαλύτερο μέρος των μαλλιών της. Τη στιγμή εκείνη κοιτούσε γαλήνια τα παιδιά να παίζουν. Ήταν η Μπαχάρ, το κορίτσι της γιορτής. Ο Πέτρος την αναγνώρισε αμέσως και άρχισε να κινείται προς το μέρος της. Καθώς την πλησίαζε, έφερνε στο μυαλό του τους Συριακούς χορούς που έσερναν μαζί. Θα ήθελε να την προσεγγίσει με τις ίδιες χορευτικές φιγούρες, μα τώρα του ήταν αδύνατο. Στάθηκε απέναντί της, προσπαθώντας να είναι στητός και αξιοπρεπής, μα τα τραύματα και τα γυμνά από παπούτσια πόδια του, τον πρόδωσαν.

«Γεια σου Μπαχάρ», είπε αποφασισμένα. Εκείνη άνοιξε διάπλατα τα μάτια της σαν να είδε κάποιο φάντασμα, παίρνοντας ένα μορφασμό χαράς και τρόμου. «Εσύ είσαι! Είσαι χτυπημένος!» απάντησε εκείνη και τον πλησίασε. Του έπιασε το χέρι και άρχισε να το εξετάζει κάνοντας κινήσεις που μαρτυρούσαν μακροχρόνια εμπειρία στην γιατρεία τραυμάτων. Έπειτα επανέλαβε τις κινήσεις αυτές και στο υπόλοιπο σώμα του, αφήνοντας απέξω τις περιοχές που θα μπορούσαν να παρεξηγηθούν από κάποιον. Δεν τον ρώτησε πώς το έπαθε, σαν να ήξερε την απάντηση. Σαν να την είχε ακούσει τόσες φορές που την είχε σιχαθεί.

-Πονάς;

- Όχι... Βασικά ναι, λίγο, αλλά θα περάσει.

Έμεινε να τον κοιτάζει ανήσυχη μέχρι που τελικά φώναξε δυνατά «Χαμπίμπι» και ένα μικρό αγοράκι έφτασε λαχανιασμένο προς τους δύο ενήλικες και κοίταξε γεμάτο περιέργεια τον Πέτρο. Εκείνη του είπε κάτι στα αραβικά και ξεκίνησαν να φεύγουν. «Έλα μαζί μας», του είπε με σπαστά ελληνικά και ξεκίνησαν προς την κατηφόρα.

Η Μπαχάρ, ο Χαμπίμπι και ο Πέτρος ο κουτσός. Ο ήλιος έκαιγε και ένα αεράκι φύσαγε γλυκά.

~~~

Περπατούσαν οι τρεις τους δίχως να μιλούν. Το παιδί, γεμάτο ενέργεια, έκανε κύκλους γύρω από τους δύο ενήλικες και ταυτόχρονα τραγουδούσε ένα παιδικό τραγούδι. Οι μόνες στιγμές που η Μπαχάρ παρέμβαινε και τον μάζευε, ήταν στις λεωφόρους όπου η φόρα του Χαμπίμπι έδινε την εντύπωση πως θα πεταγόταν στην ασφαλτο και κάποιο όχημα θα τον πατούσε.

Μέχρι στιγμής όλοι οι δρόμοι από τους οποίους είχαν περάσει, ήταν οικείοι στον Πέτρο. Τότε η Μπαχάρ κάνοντας νόημα με το κεφάλι, έστριψε αριστερά σε κάποιο ύψος της Πατησιών, προς περιοχές που ήταν γνωστό πως έμεναν μετανάστες. Μάλιστα παλιά, που τον ενθουσίαζε να ανακαλύπτει την πόλη με τα κρυμμένα μυστικά της, ο Πέτρος συνήθιζε να βολτάρει σε αυτά τα στενά. Λόγω αυτής του της οικειότητας και παρά τα τραύματά του, είχε ανακτήσει την αυτοπεποίθησή του και ήταν πιο σίγουρος για τον εαυτό του βήμα το βήμα. Ήθελε να δείξει στην Μπαχάρ πως ήταν μυημένος με την Αραβική κουλτούρα. Εκείνη, συχνά γυρνούσε και τον κοιτούσε με ένα βλέμμα εξεταστικό, που δήλωνε αγωνία και οικειότητα.

Μετά από κάποια λεπτά περπατήματος, η όμορφη γυναίκα έστριψε σε ένα ακόμη στενό που παραδόξως, ο Πέτρος δεν είχε προσέξει ποτέ την ύπαρξή του. Σαν να ήταν τέλεια καμουφλαρισμένο στα χρώματα της πόλης. Εκεί αντίκρισε πολυκατοικίες παλιές, στα χρώματα της άμμου, καλώδια της ΔΕΗ να ξεπετιούνται από κάθε γωνία, καθώς και μικροπωλητές και μικρομαγαζάκια προς όποια κατεύθυνση και να γυρνούσε το κεφάλι του. Μυρωδιές πρωτόγνωρες από ανατολίτικα μπαχαρικά και τηγανιτό κοτόπουλο εισχωρούσαν στα ρουθούνια του. Κοινότητες Αράβων και Αφρικανών, η κάθε μια πιάνοντας και από ένα ξεχωριστό οικοδομικό τετράγωνο, συνέθεταν ένα πολύχρωμο ψηφιδωτό. Ένα κοινωνικό πείραμα για το πώς θα έμοιαζαν οι χώρες δίχως σύνορα.

Ωστόσο, καθώς γνωρίζονταν όλοι μεταξύ τους στη γειτονιά, δεν άργησαν να προσέξουν τον άγνωστο χτυπημένο Έλληνα που περπατούσε δίπλα στην πολυαγαπημένη Μπαχάρ. Πολλοί την χαιρετούσαν αλλά το βλέμμα τους δεν ήταν στραμμένο σε εκείνη, αλλά στον Πέτρο. Ο τρόπος που τον κοιτούσαν σίγουρα δεν παρέπεμπε σε ένα ζεστό καλωσόρισμα ενός ξένου, αλλά πιο πολύ σε μια απειλή, σε κάποιον ανεπιθύμητο.

Μετά τον πρώτο ενθουσιασμό του Πέτρου, είχε τώρα επικρατήσει η αμηχανία. Ξέχασε εντελώς τα τραύματά του και το μόνο που ήθελε ήταν να κλειστεί γρήγορα σε ένα σπίτι με την Μπαχάρ, μακριά από αγνώστους. Φοβόταν πως είχε εισβάλει σε μια γειτονιά απαλλαγμένη από Έλληνες και φιλοπερίεργους τύπους και πως οι κάτοικοί της δεν επιθυμούσαν καμία παρέμβαση σε αυτό. Προσπάθησε να κρύψει τον τρόμο στη φωνή του και ρώτησε:

- Μπαχάρ φτάνουμε;
- Πού;
- Στο σπίτι σου, εκεί δεν πάμε;
- Α! Ναι, ναι μην ανησυχείς.

Τότε, λες και περίμενε την ερώτηση του Πέτρου για να το αποφασίσει, έβγαλε τα κλειδιά της και άνοιξε την είσοδο της επόμενης πολυκατοικίας που βρισκόταν στα δεξιά τους. Τα κουδούνια, οι φάκελοι και οι επιγραφές ήταν

όλα στα αραβικά. Το μόνο που καταλάβαινε ο Πέτρος ήταν οι αριθμοί και ότι το διαμέρισμα που κατευθύνονταν βρισκόταν στον τρίτο όροφο.

~~~~

Μπήκε στο διαμέρισμα τελευταίος και σε αυτά τα δύο δευτερόλεπτα που ο Χαμίμπι είχε προηγηθεί, πρόλαβε να ενημερώσει την οικογένεια για την άφιξη ενός αγνώστου. Έτσι, όταν εκείνος πέρασε την είσοδο και κοίταξε δεξιά, βρήκε δύο άντρες και μία γυναίκα να τον κοιτούν γεμάτοι καχυποψία. Ο ένας από αυτούς ήταν εκείνος που είχε απομακρύνει την Μπαχάρ από τη γιορτή, το βράδυ που γνωρίστηκαν με τον Πέτρο. Καθόντουσαν και οι τρεις κάτω, σε ένα μεγάλο περσικό χαλί και έπιναν με αργές γουλιές από μια κούπα με τσάι. Το μικρό αγόρι κάθισε και αυτό και συμπλήρωσε την παρέα τους.

«Καλησπέρα σας. Δεν θα σας ενοχλήσω...» είπε ο Πέτρος ενστικτωδώς. Τότε, η Μπαχάρ γεμάτη σιγουριά, άρχισε να μιλάει αραβικά με τους καθημένους και αυτοί κοιτούσαν τότε εκείνη και τότε τον Πέτρο, με το βλέμμα τους να μετακινείται σαν μπαλάκι του πίνγκ-πόνγκ.

«Έλα πάμε» του είπε σε κάποια στιγμή η Μπαχάρ και κίνησαν προς το μπάνιο. Εκεί του φρόντισε τα τραύματα στα σημεία που πονούσε, του έδεσε το ένα χέρι και στο τέλος του πρόσφερε σαγιονάρες που ήταν ακριβώς στο νούμερό του. Ο Πέτρος δεν πίστευε πόση απλόχερη φροντίδα είχε δεχτεί από αυτή την άγνωστη και τώρα του φάνταζε σαν θεά. Ήταν η μόνη του διέξοδος από τον πόνο και την αμηχανία.

- Θες να φας μαζί μας; Πεινάς;

- Πεινάω, αλλά δεν πειράζει. Δε θέλω να σας γίνω βάρος.

- Όχι, όχι. Μην τους βλέπεις έτσι. Απλά είναι περίεργοι με όσους γνωρίζουν πρώτη φορά. Έλα να φάμε.

Καθίσαν όλοι κάτω στο χαλί, γύρω από το ξύλινο τραπέζι. Στο κέντρο υπήρχαν κους-κους, ρεβίθια, ρύζι, διάφορες πολύχρωμες σάλτσες και πολλές αραβικές πίτες (όχι σαν αυτές των σούπερ μάρκετ). Επικρατούσε αμηχανία, μα τότε ο μεγαλύτερος άντρας, αυτός της γιορτής, κοίταξε το φαγητό και άρχισε να απαγγέλει κάτι στα Αραβικά, με μια φωνή βαθιά και σταθερή. Ο Πέτρος το μόνο που έπιασε ήταν ένα «Αλάχ» και κατάλαβε πως πρόκειται για προσευχή. Από ευγένεια, πήγε να κάνει το σταυρό του, αλλά μόλις ένωσε τα τρία πρώτα δάχτυλα του δεξιού του χεριού, συνειδητοποίησε πως ήταν έτοιμος να διαπράξει μεγάλη βλακεία.

Έπειτα άπλωσαν τα χέρια στις πίτες και άρχισαν το τσιμπούσι. Το φαγητό ήταν πεντανόστιμο. Ο Πέτρος εξερευνούσε γεύσεις που δεν είχε ξαναδοκιμάσει και το στομάχι του γουργούριζε από ικανοποίηση. Στο τραπέζι ελληνικά μιλούσαν μόνο η Μπαχάρ και ο άντρας της προσευχής που προσπαθούσε ορισμένες φορές επιτυχημένα και ορισμένες όχι, να πιάσει κάποια κουβέντα με τον Πέτρο. Αντάλλαξαν μερικές πληροφορίες για τα

τραύματά του και για τη γειτονιά. Για εκείνον, προκειμένου να εμπιστευτεί τον άγνωστο Έλληνα, δεν είχαν τόση σημασία αυτά που έλεγε, αλλά κυρίως ο τρόπος που τον κοιτούσε. Στο τέλος, αφού τελείωσαν το γεύμα τους και σερβιρίστηκε το τσάι, ο Πέτρος πήρε τον λόγο.

- Σας ευχαριστώ πολύ. Δεν φαντάζεστε πόσο το χρειαζόμαστε. Αν μπορείτε ευχαριστήστε και τους υπόλοιπους στα Αραβικά εκ μέρους μου.

- Τώρα που μένεις; τον ρώτησε ο άντρας, αφού ακολούθησε την οδηγία του Πέτρου.

- Δεν έχω κάποιο σπίτι, αλλά κάπως θα βολευτώ. Και πάλι ευχαριστώ.

- Σοβαρά; Μείνε εδώ αν θες λίγες μέρες μέχρι να γίνεις καλά. Μπορείς να κοιμάσαι στο χαλί.

- Αλήθεια; ρώτησε ο Πέτρος και το πρόσωπό του έλαμπε.

- Ναι, αλλά αν δεχτείς θα πρέπει να μιλήσουμε για κάτι ιδιαίτερο.

Ο Πέτρος ένευσε καταφατικά, σηκώθηκαν και πήγαν δίχως βιασύνη μέχρι την κουζίνα. Ο άντρας είχε πάρει ύφος άκρως σοβαρό και αυστηρό, λες και θα του ανακοίνωνε τον θάνατο κάποιου γνωστού τους. Σκέφτηκε τα ελληνικά που θα χρησιμοποιούσε και τότε είπε στον Πέτρο: «Αν έχεις ερωτικές ορέξεις προς την Μπαχάρ, τότε να το ξεχάσεις. Δεν θέλω να την ακουμπήσεις. Είμαστε σύμφωνοι;». Ο Πέτρος αυτόματα έριξε τους ώμους του. Δεν ήθελε με τίποτα να συμφωνήσει σε κάτι τέτοιο μα εκείνη τη στιγμή δεν είχε άλλη επιλογή.

~~~~~

Και κάπως έτσι πέρασαν δύο εβδομάδες με τον Πέτρο να κοιμάται κάθε μέρα στο χαλί που πλέον το θεωρούσε πιο αναπαυτικό και από ένα απαλό στρώμα. Τα τραύματά του πήγαιναν πολύ καλύτερα, η όψη του είχε βελτιωθεί και ο ίδιος φαινόταν πολύ πιο ζωντανός από όταν πρωτομπήκε στο σπίτι.

Μέσα σε αυτό το διάστημα είχαν περάσει πολλοί άνθρωποι από το διαμέρισμα, οι οποίοι πάντα πρόσεχαν την παράξενη παρουσία του νεαρού Έλληνα. Κυρίως Σύριοι, αλλά και Άραβες άλλων εθνικοτήτων, που έμεναν είτε για πολλές ώρες, είτε για μερικά λεπτά. Οι περισσότεροι έμπαιναν στο δωμάτιο του άντρα που ο Πέτρος πλέον ήξερε πως τον έλεγαν «Χαμίντ». Η κατάσταση με τους επισκέπτες του θύμιζε αρκετά την εποχή που πούλαγε χόρτο, αλλά προφανώς δεν μπορούσε να ρωτήσει κανέναν για να διαπιστώσει τι γινόταν.

Του άρεσε πολύ να παρατηρεί την καθημερινότητα της οικογένειας που ακόμα δεν είχε καταλάβει πλήρως τη σύνδεση μεταξύ των μελών της. Δεν ήξερε ποιανού το παιδί είναι ο Χαμπίμπι ή τι σχέση είχε ο Χαμίντ με την Μπαχάρ. Εκτός όμως από το τελευταίο, τα υπόλοιπα δεν έδειχναν να τον ενδιαφέρουν ιδιαίτερα. Ωστόσο, όλοι ανεξαιρέτως περιτριγυρίζονταν συνεχώς από κόσμο και οι άντρες ήταν κατά κύριο λόγο εκτός σπιτιού. Ο μικρός Χαμπίμπι από την άλλη είχε την άνεση να μαινοβγαίνει στο σπίτι σαν πρωτοετής φοιτητής. Μάλιστα κάποιες φορές γυρνώντας, συνοδευόταν

και από άλλα παιδιά της ηλικίας του. Ο Πέτρος, συχνά θα βοηθούσε την Μπαχάρ και την άλλη κοπέλα στη μαγειρική, κόβοντας κάποιο λαχανικό με το ένα του χέρι ή ανακατεύοντας το φαγητό στην κατσαρόλα. Απολάμβανε να μαθαίνει καινούριες συνταγές, τις οποίες σημείωνε σε ένα μικρό άδειο τετραδιάκι που είχε βρει πεταμένο στο σπίτι. Μετά από δύο εβδομάδες όλα τα μέλη του σπιτιού ένιωθαν οικεία με τον Πέτρο και ο ίδιος αισθανόταν τόσο άνετα που έδειχνε να έχει ξεχάσει τον παροδικό χαρακτήρα της διαμονής του.

Με την Μπαχάρ, η ατμόσφαιρα ήταν φανερά ηλεκτρισμένη. Μέρα με τη μέρα, του φαινόταν και πιο όμορφη και την θαύμαζε όλο και περισσότερο. Οι κινήσεις της, ο τρόπος που περπατούσε, ακόμα και ο τρόπος που έδενε τη μαντίλα της, του φαινόταν πολύ τρυφερός. Η παρουσία της έδινε τελείως διαφορετικό νόημα στο χώρο. Ήξερε πως ήθελε να βρίσκεται συνεχώς κοντά της, παρόλο που δε θα μπορούσε να ολοκληρωθεί ποτέ η ερωτική του επιθυμία προς εκείνη. Αλλά και η ίδια φαινόταν να του ανταποδίδει αυτή του τη συμπάθεια. Συχνά του έπιανε κουβέντα για κάποιο θέμα, που λόγω της συνεχούς παρουσίας τρίτων δεν μπορούσε ποτέ να είναι πολύ προσωπικό. Όταν όμως βρισκόταν ο Χαμίντ στο σπίτι, η συμπεριφορά και των δύο άλλαζε. Οι κινήσεις τους γινόντουσαν μηχανικές και αποστασιοποιημένες. Γινόντουσαν ξανά δύο ξένοι που έτυχε να βρίσκονται κάτω από την ίδια στέγη.

Τη μέρα εκείνη και καθώς ο Πέτρος πότιζε τις τρεις γλάστρες που υπήρχαν στο μπαλκόνι, πρόσεξε στα κάγκελα μια γάτα ακριβώς στα χρώματα και την κοψιά της Μαριέβας και αμέσως σοκαρίστηκε. Αντανακλαστικά κινήθηκε προς το μέρος της με απαλά βήματα και όταν την πλησίασε αρκετά τινάχτηκε και την άρπαξε από το πόδι. Εκείνη άρχισε να νιαουρίζει σαν τρελή. Δεν είχε συνηθίσει τέτοιου είδους συμπεριφορές στη γειτονιά. Της άνοιξε τα πόδια χρησιμοποιώντας και τα δύο του χέρια και βλέποντας ανάμεσα σε αυτά, κατάλαβε πως η συγκεκριμένη γάτα ήταν τελικά γάτος και έτσι την ακούμπησε κάτω. Αυτή του έριξε ένα δολοφονικό βλέμμα, αλλά μην θέλοντας να ρισκάρει και να εκδικηθεί για την καταστροφή της ηρεμίας της, έφυγε προς διπλανά μπαλκόνια.

Για τον Πέτρο όμως, ήταν αργά. Η σκέψη του είχε πλέον μεταφερθεί στην παλιά του πραγματικότητα και σαν να τον χτύπησε ένα κύμα συνειδητοποίησης, θυμήθηκε πως εδώ και δύο εβδομάδες δεν είχε σκεφτεί καθόλου τόσο τη γάτα του, που εδώ και χρόνια ήταν η μοναδική σταθερή συντροφιά του, όσο και οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο από το παρελθόν του. «Μα καλά πώς γίνεται να είμαι τόσο αναισθητός; Πώς την ξέχασα; Πώς γίνεται να αναζητώ την συντροφιά και την αγάπη όταν δεν είμαι καθόλου ικανός να την προσφέρω; Μήπως οφείλεται στην καινούρια μου ζωή; Μήπως υπάρχει λόγος που την ξέχασα; Μα τι λέω! Απλά είμαι αχάριστος και σκέφτομαι μονάχα τον εαυτούλη μου».

Ο Πέτρος ήταν βαθιά χαμένος και μπερδεμένος με αυτές του τις σκέψεις. Δεν ήξερε πια τι ζητούσε από τη ζωή του και τί έψαχνε. Είχε βολευτεί σε μια συνθήκη που ήξερε πως πολύ γρήγορα θα τελείωνε και έκανε πως την αγνοούσε. Μα τότε η Μπαχάρ σαν από μηχανής θεά, τον πλησίασε και με τα

δύο της έντονα βαμμένα μάτια τον ρώτησε «Πέτρο θέλεις να πάμε να αγοράσουμε πράγματα για το φαγητό; Έχει λαϊκή σήμερα. Αν όχι δεν πειράζει, πάω μόνη μου». Εκείνος δεν το σκέφτηκε καν. Σε δύο λεπτά θα είχε βάλει τις κάλτσες με τις σαγιονάρες του και θα ήταν πανέτοιμος για ψώνια.

~~~~~

Βγήκαν από την πολυκατοικία και άρχισαν να βαδίζουν με κατεύθυνση προς την λαϊκή. Η ατμόσφαιρα μεταξύ τους χαρακτηριζόταν από μια συγκρατημένη ευθυμία. Σαν να περίμεναν καιρό τη στιγμή να βρεθούν μόνοι τους και τώρα έψαχναν κάποιο θέμα για να αρχίσει η κουβέντα. Στη γωνία που ξεκινούσαν οι πάγκοι, λιάζονταν πολλά περιστέρια και τσιμπολογούσαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους.

- Πολλά περιστέρια ε!

- Ναι, αυτό σκεφτόμουν και εγώ, πολλά.

- Εμένα με τρομάζουν, είναι περίεργα, δεν μ' αρέσουν. Σαν ιπτάμενα ποντίκια.

- Αλήθεια; Εγώ καθόλου δεν τα αντιπαθώ. Στη Συρία τα τρώμε κιόλας. Όπως και όταν πρωτοήρθαμε στην Αθήνα. Ο αδερφός μου ο Χαμίντ τα έπιανε και εγώ τα μαγείρευα κοκκινιστά.

Εκείνος αγνόησε την περιέργη συνταγή και στάθηκε στην πληροφορία που μόλις έμαθε. Τελικά ξαναπήρε το λόγο. «Πόσο καιρό έχεις έρθει στην Ελλάδα; Πολύς καιρός;». Η Μπαχάρ ασυναίσθητα χαμήλωσε το κεφάλι της και άφησε το βλέμμα να πέσει στο πάτωμα. Σαν να περίμενε την ερώτηση, αλλά να ήθελε να την αποφύγει.

- Ήρθαμε το 2016 από τη Δαμασκό. Εκεί γεννήθηκα κιόλας. Όμορφη πόλη, γεμάτη ανθρώπους. Οι Χριστιανοί με τους Μουσουλμάνους ζούσαν μαζί ειρηνικά. Μέχρι που έγινε ο πόλεμος και χάσαμε τα πάντα. Έχασα τον μεγαλύτερο αδερφό μου και πολλούς φίλους και φίλες.

Ο Πέτρος δεν ήταν καθόλου προετοιμασμένος για μια τέτοια απάντηση. Δεν είχε βιώσει ποτέ του κάτι παρόμοιο και όλες οι λέξεις που του ερχόντουσαν στο μυαλό, ακούγονταν λάθος ή περιττές. Τελικά, προσπαθώντας να ελαφρύνει το κλίμα, συνέχισε τις ερωτήσεις. Δεν ήξερε ακόμη πως οι τολμηρές ερωτήσεις μπορεί να γίνουν αμοιβαίες.

- Εδώ στην Αθήνα σου αρέσει;

- Δεν ξέρω, δεν κατάλαβα ποτέ. Οι άνθρωποι μοιάζουν με τους Σύριους και οι ντομάτες είναι κατακόκκινες, μα νιώθω λες και δεν ζω πραγματικά εδώ. Σαν να βρίσκομαι σε μια παρένθεση. Μόνο λίγα ελληνικά κατάφερα να μάθω και δουλειά δεν βρήκα ποτέ. Η ψυχή μου βρίσκεται ακόμη στη Συρία.

Ακολούθησε παύση. Ο Πέτρος προσπαθούσε να ερμηνεύσει όσα είχε ακούσει, μα δυσκολευόταν. Οι σαγιονάρες του έκαναν ένα εκκωφαντικό, οξύ ήχο σε κάθε του βήμα, σαν μια αποτυχημένη προσπάθεια με την μυγοσκοτώστρα. «Εσύ Έλληνας είσαι;», τον ρώτησε τελικά η Μπαχάρ και τα μάτια της εξέπεμπαν καλοσύνη. Ο νεαρός ξαφνιάστηκε. Θεωρούσε τόσο αυτονόητη την απάντηση που άρχισε να γελάει. «Ναι, ναι Έλληνας»,

αναφώνησε τελικά. «Και πώς κατέληξες άστεγος;». Το γέλιο του κόπηκε απότομα, σαν να το κατάπιε μονορούφι. Δεν ήξερε τι να απαντήσει μέχρι που τελικά κάποιες λέξεις βγήκαν συγχυσμένα απ' το στόμα του.

«Λάθος αποφάσεις πιστεύω. Βασικά η έλλειψη αποφάσεων. Βασικά δεν ξέρω. Νομίζω ζούσα χωρίς να σκέφτομαι. Ήμουν στον αυτόματο. Νιώθω λες και πάρα πολύ καιρό τώρα υπνοβατούσα». Η πρόταση αυτή εντυπωσίασε τόσο τον ίδιο, όσο και την Μπαχάρ. Σαν να έκανε μια ανακάλυψη που έψαχνε καιρό. Ενθουσιάστηκε. Γύρισε και την κοίταξε γεμάτος χαρά. Αν μπορούσε, θα της έδινε ένα φιλί, έστω και στο μάγουλο. Εκείνη ένιωσε την ενέργεια αυτή και με ένα βλέμμα του την ανταπέδωσε. Έπειτα, η όμορφη κοπέλα, γύρισε προς ένα πάγκο με λαχανικά και διάλεξε πολύ προσεκτικά αυτά που θα χρησιμοποιούσε για τις αλχημείες του μεσημεριανού τραπεζιού. Όταν τελείωσε τις αγορές ο νεαρός ξαναπήρε το λόγο.

«Μπαχάρ να ξέρεις πως δεν μπορώ να φανταστώ τι θα έκανα χωρίς εσένα. Με έσωσες. Είμαι πολύ τυχερός που σε βρήκα και δεν μπορώ ούτε λίγα λαχανικά να αγοράσω για να στο ανταποδώσω». Εκείνη άρχισε να γελά και να μονολογεί παιχνιδιάρικα στα Αραβικά. «Μην ανησυχείς», του είπε τελικά.

Ο Πέτρος άρπαξε την ευκαιρία του καλού κλίματος και με χιουμοριστικό ύφος άνοιξε μια κουβέντα που από το ξεκίνημα της βόλτας επιθυμούσε. «Δεν ξέρω γιατί, αλλά νόμιζα πως ο Χαμίντ είναι ο άντρας σου και ο Χαμπίμπι το παιδί σας». Η Μπαχάρ γέλασε ακόμα πιο δυνατά, είχε ξεκαρδιστεί. «Όχι, όχι. Ο Χαμπίμπι είναι το παιδί του Χαμίντ, αλλά όχι με εμένα, αλλιώς θα είχαμε πρόβλημα. Γιατί το νόμιζες αυτό όμως; Επειδή σε προειδοποίησα να μην με κοιτάς ερωτικά;». Ο Πετράν ξαφνιάστηκε σαν παιδί σίγουρο για τον εαυτό του, που το έπιασαν να κάνει σκανδαλιά. «Α! Στο είπα;» απάντησε απογοητευμένα.

«Για την ακρίβεια εγώ του το έχω ζητήσει. Βλέπεις στη Συρία ήμουν παντρεμένη με έναν υπέροχο άνθρωπο, μα σκοτώθηκε. Για την ακρίβεια τον βρήκαν πυροβολημένο. Δεν είχε μπλεχτεί πουθενά, αγαπούσε όλο τον κόσμο και όλοι τον αγαπούσαν. Κι όμως τον σκότωσαν. Τη ίδια μέρα αποφασίσαμε να φύγουμε από τη Συρία. Η καρδιά μου είχε σπάσει σε μικρά - μικρά κομματάκια. Τον αγαπούσα πολύ, τον αγαπάω ακόμα σαν να μην πέρασε μια μέρα. Όταν πέθανε, πήρα όρκο να μην ξαναπάω με άλλον άντρα. Να είναι ο μοναδικός, σαν ένα αστέρι που φωτίζει το δρόμο μου, να μην τον ξεχάσω ποτέ. Γι' αυτό ζήτησα από τον Χαμίντ να με προστατεύει από όποιον με διεκδικεί, αφού η καρδιά μου θα είναι πάντοτε στον σύζυγό μου».

Ο Πέτρος άφησε τα ψώνια να πέσουν κάτω και την αγκάλιασε σφιχτά. Τα μάτια του ήταν υγρά και μόλις αγκαλιάστηκαν, άφησε τις πρώτες σταγόνες δακρύων να πέσουν στο πάτωμα. Η αγκαλιά αυτή παρηγορούσε πιο πολύ εκείνον παρά τη Μπαχάρ. Έπειτα κοιτάχτηκαν στα μάτια και η γυναίκα είπε: «Όλα είναι εντάξει μην ανησυχείς. Είμαι καλά» και κίνησαν να φύγουν από τη λαϊκή με όλα τους τα πράγματα. Τότε αυτή έκανε νόημα στον Πέτρο να περιμένει και έτρεξε γρήγορα προς έναν πάγκο σε μια γωνία του δρόμου. Σε λίγο θα γυρνούσε με δύο παπούτσια στο χέρι και ένα χαμόγελο στα χείλη. «Αυτά είναι για σένα, δεν νιώθειξ άνετα με τις σαγιονάρες, το βλέπω».

Η συνταγή δεν ήταν ιδιαίτερα δύσκολη, μα χρονοβόρα. Κολοκυθάκια γεμιστά με κιμά και ρύζι σιγοβρασμένα σε μία σάλτσα γεμάτη πολύχρωμα, καυτερά μυρωδικά. Δεν υπήρχε καμία βιασύνη. Η Μπαχάρ άδειαζε το περιεχόμενο από τα κολοκυθάκια και ο Πέτρος τα μπούκωνε με το λεπτοκομμένο κρέας. Ήταν και οι δύο τους γαλήνιοι. Η κουβέντα που προηγήθηκε τους είχε σίγουρα φέρει πιο κοντά. Η ερωτική επιθυμία του νεαρού είχε αρχίσει να ξεθωιάζει, αφού πλέον στα μάτια του, η όμορφη γυναίκα εξυπηρετούσε έναν ιερό σκοπό.

Όσον αφορά εκείνη, μετά την εξομολόγηση της είχε εμφανώς χαλαρώσει. Πλέον φορούσε συνεχώς ένα χαμόγελο ευχαρίστησης και ανακούφισης. Μάλιστα, καθώς στεκόντουσαν πάνω από την κατσαρόλα και κοιτούσαν τη σάλτσα να γίνεται ομοιογενής, έπιασε απαλά το χέρι του Πέτρου, ο οποίος αρχικά ξαφνιασθηκε, αλλά στη συνέχεια υποδέχτηκε ζεστά αυτήν της την κίνηση.

Έπειτα το φαγητό ετοιμάστηκε και κατέφθασαν τα αρσενικά του σπιτιού. Έτσι, κάθισαν γύρω από το τραπέζι και ακολούθησαν για άλλη μια φορά τη γνωστή ιεροτελεστία. Ήπιαν το τσάι τους και τράβηξε σιγά σιγά ο καθένας για το δωμάτιο του. Ο Πέτρος, καθώς δεν είχε δωμάτιο, οριζοντιοποιήθηκε επί τόπου και αποκοιμήθηκε.

Ωστόσο το βράδυ του ήταν δύσκολο. Τον βασάνιζαν αλλόκοτες σκέψεις από το παρελθόν του. Ονειρεύτηκε πως πουλούσε ακόμη χόρτο και πως τον καταδίωκε η αστυνομία. Μετά μεταφέρθηκε στο πεδίο του Άρεως όπου συνάντησε τα δύο άτομα που τον είχαν ξυλοκοπήσει. Αυτοί τον πλησίαζαν και εκείνος είχε παγώσει. Όταν έφτασαν πια σε απόσταση αναπνοής, ξύπνησε λαχανιασμένος. Η ανάσα του ήταν γρήγορη και έντονη, μα εκτός αυτού και κάτι άλλο περίεργο συνέβαινε. Οι ανάσες στο σαλόνι ήταν δύο!

Γύρισε απότομα πλευρό και αντίκρισε το πρόσωπο της Μπαχάρ να βρίσκεται μόλις μερικά εκατοστά δίπλα από το δικό του και να τον κοιτάει. Το βλέμμα της ήταν σταθερό και στόχευε απευθείας τα μάτια του Πέτρου. Τότε με μια απαλή, σχεδόν αέρινη κίνηση, πιάνει το κεφάλι του και ενώνει τα χείλη της στα δικά του, κολλώντας ταυτόχρονα το σώμα της πάνω του.

Μείνανε έτσι για αρκετή ώρα. Τόση που ήταν αρκετή στον Πέτρο να καταλάβει τι συμβαίνει και κατά πόσο βρίσκεται ξανά σε κάποιο σκηνικό ονείρου ή όχι. Έπειτα ξεκόλλησαν τα στόματά τους, μα οι μύτες τους ήταν ακόμη ενωμένες.

Εκείνος κοιτούσε κάτω και εκείνη κοιτούσε εκείνον να κοιτάει κάτω. Εκείνος λέει «Μα, Μπαχάρ...» και εκείνη με το ένα της χέρι, καλύπτει το στόμα του και με το άλλο του χαϊδεύει τα μαλλιά. Έπειτα εκείνος της βγάζει το χέρι από το στόμα του και την φιλάει με μεγαλύτερη ορμή. Μετά από κάποια ώρα φιλιών και έντονης αιματικής ροής προς κάθε κατεύθυνση, εκείνη σηκώνεται και τραβάει εκείνον από χέρι, οδηγώντας τον προς το δωμάτιο. Στην πόρτα ξανά εκείνη του κάνει νόημα να περιμένει και μπαίνει μέσα.

Σε λίγα δευτερόλεπτα η γυναίκα που χρόνια τώρα συγκατοικούσε με την Μπαχάρ περνούσε το κατώφλι της πόρτας, όντας προσωρινή εξόριστη από την κρεβατοκάμαρά της. Ήταν σαφώς αποπροσανατολισμένη και μπερδεμένη και όταν είδε τον Πέτρο να περιμένει μπερδεύτηκε ακόμα περισσότερο, αλλά ακολουθούσε προσεκτικά τις οδηγίες της Μπαχάρ. Της μίλαγε χαμηλόφωνα στα Αραβικά και ο Πέτρος ξεχώρισε μονάχα τη λέξη «Σουκράν», που έως τότε είχε μάθει πως σημαίνει «ευχαριστώ». Έπειτα μπήκαν μέσα και έκλεισαν την πόρτα. Το μοναδικό φως στο δωμάτιο προερχόταν από ένα πορτατίφ που έκανε τις σκιές τους να χορεύουν στους τοίχους.

Με την πρώτη της κίνηση, έλυσε περίτεχνα την μαντίλα της, αφήνοντας τα μαλλιά της να πέσουν κάτω. Έπειτα έβγαλε την μπλούζα και το παντελόνι της, μένοντας έτσι μονάχα με τα εσώρουχα. Οι κινήσεις της ήταν αργές σαν ιεροτελεστία και ταυτόχρονα λιγάκι ατσούμπαλες, καθώς είχε καιρό να τις κάνει μπροστά σε κάποιον άντρα.

Ο Πέτρος άρχισε να γδύνεται σαν έφηβος παρθένος, μα στη συνέχεια καταλαβαίνοντας τον ανούσιο χαρακτήρα της βιασύνης του, επιβράδυνε τις κινήσεις του. Πλησίασαν μεταξύ τους και τα σώματά τους ενώθηκαν σαν δύο μαγνήτες. Ξάπλωσαν και άρχισαν να εξερευνούν με τα στόματα ο ένας το σώμα του άλλου, μέχρι να μην μείνει τίποτα ανεξερεύνητο. Είχαν παραδοθεί στην ηδονή της σωματικής επαφής. Μετά από κάποια ώρα και προς έκπληξή τους, ανακάλυψαν πως τα εσώρουχα τους είχαν δια μαγείας εξαφανιστεί και τώρα το μόνο που ήθελαν τα γυμνά σώματά τους ήταν ενωθούν, διεισδύοντας το ένα μέσα στο άλλο.

Ο Πετράν έκανε μια κίνηση που έδειχνε «θέλω μα δεν μπορώ» και η Μπαχάρ έκανε μια κίνηση που έδειχνε «κάτσε εκεί που κάθεςαι» και άρχισε να ψάχνει συρτάρια και ντουλάπες, μέχρι που βρήκε τα πολυπόθητα προφυλακτικά. Από τον χρόνο που πέρασε μέχρι να τα βρει, ο αναμμένος νεαρός κατάλαβε πως δεν ήταν δικά της. Μαύρη συσκευασία με αραβικά γράμματα. Σίγουρα δεν ενέπνεαν την απόλυτη εμπιστοσύνη, αλλά τη στιγμή εκείνη ήταν το τελευταίο που τους απασχολούσε. Ο Πέτρος τελικά το φόρεσε και ξάπλωσε πάνω στην Μπαχάρ με τα πρόσωπά τους να κοιτάζονται.

Τα σώματά τους θύμιζαν δύο φίδια που παλεύουν και τυλίγονται το ένα μέσα στο άλλο, κάνοντας σβούρες και ακροβατικά. Όταν τελείωναν και οι δύο, έμεναν αγκαλιασμένοι για κάποια λεπτά και μετά ξαναέπιαναν το μαύρο κουτί, χωρίς ημερομηνία λήξης.

Μετά από πολύ ώρα έρωτα και ανταλλαγής στιγμών, το πορτατίφ έχασε όλη του την ισχύ, καθώς οι ακτίνες του ηλίου περιέλουζαν το δωμάτιο με τις διακριτικές πρωινές ακτίνες του. Η στιγμή αυτή τους έβρισκε και πάλι ξύπνιους και αγκαλιασμένους. «Πρέπει να πας μέσα. Θα ξυπνήσουν όλοι σιγά σιγά», είπε η Μπαχάρ με χαμηλωμένη τη φωνή. Εκείνος σηκώθηκε αργά και φόρεσε τα ρούχα του. Της έδωσε ένα τελευταίο φιλί και άνοιξε την πόρτα. Ξύπνησε τη συγκάτοικο που κοιμόταν στη θέση του, η οποία αθόρυβα επέστρεψε στο δωμάτιό της.

Έκλεισε τα μάτια του και χαμογέλασε. Άφησε το σώμα του να βυθιστεί στο χαλί το οποίο πλέον του έμοιαζε σαν σύννεφο στον ουρανό. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και η αδρεναλίνη θα αργούσε πολύ να φύγει.

4

Οι μέρες περνούσαν, μέχρι που τελικά πέρασε ένας μήνας. Το καλοκαίρι δειλά - δειλά έκανε την εμφάνισή του και οι άνθρωποι με τις ανοιξιάτικες αλλεργίες άρχισαν και πάλι να αναπνέουν φυσιολογικά, βλέποντας τη ζωή με άλλο μάτι.

Ο Πέτρος και η Μπαχάρ συνέχιζαν να συναντιούνται τα βράδια στην φωλιά τους (αν και όχι κάθε μέρα) και να κάνουν έρωτα. Είχαν συνδυάσει τη νύχτα με στιγμή ηδονών και σαρκικών απολαύσεων. Στο φως του ήλιου από την άλλη, φερόντουσαν σαν δύο άτομα που απλά τυχαίνει να βρίσκονται κάτω από την ίδια στέγη. Και κάπως έτσι, η ζωή του νεαρού μετά από καιρό, είχε αποκτήσει νόημα. Μπορούσε πλέον να μοιραστεί στιγμές με κάποιον άλλον άνθρωπο. Δεν τον απασχολούσαν ούτε σχέδια για το μέλλον, ούτε σκέψεις για το παρελθόν. Τα βράδια, μάλιστα, που έφευγε από το δωμάτιο της όμορφης Μπαχάρ για να κοιμηθεί, σήκωνε την άκρη από το χαλί και χάραζε με ένα κατσαβίδι μια γραμμή στο ξύλινο πάτωμα, για κάθε νύχτα που περνούσαν μαζί.

Ωστόσο, υπήρχε κάτι στη συμπεριφορά της που τον προβληματίζε. Ένιωθε πως κάθε φορά που βρισκόντουσαν οι δυο τους και εκείνος προσπαθούσε να επικοινωνήσουν βαθιά, κάτι που είχε μεγάλη ανάγκη, εκείνη το απέφευγε. Έπειτα συγκινούνταν, βούρκωνε και τον αγκάλιαζε σφικτά, λες και ο Πέτρος προσπαθούσε να φύγει και εκείνη τον σταματούσε. Αρχικά, πίστευε πως είναι απλά μια ιδιαιτερότητά της. Στη συνέχεια, όμως, που η συμπεριφορά αυτή επαναλαμβανόταν, του μπήκε η ιδέα πως η νεαρή γυναίκα ένιωθε τρομερές τύψεις, διότι παραβίαζε συνεχώς τον όρκο της. Έπειτα ήταν στη μέση και ο Χαμίντ που ποτέ δεν θα επέτρεπε μια σχέση μεταξύ τους.

Από τη στιγμή εκείνη, ο Πετρών σιγόβραζε μέσα σε αυτές τις σκέψεις, μα τα συναισθήματά του για τη Μπαχάρ συνεχώς μεγάλωναν και το να μιλήσει στον αδερφό της, άρχισε να του φαίνεται αναπόφευκτο. Στο κάτω κάτω, δύο ερωτευμένοι νεαροί ήταν.

Στο διάστημα αυτό, όμως, ο Χαμίντ έλειπε συνεχώς από το σπίτι και όποτε γυρνούσε, έφερνε άτομα που ο Πέτρος έβλεπε για πρώτη φορά στη ζωή του. Από το ύφος τους και από το γεγονός ότι δεν χαιρετούσαν κανέναν κατά την είσοδό τους, καταλάβαινε πως δεν είναι γνωστοί της οικογένειας. Κάτι διαφορετικό παρακινούσε την επίσκεψή τους. Μάλιστα, πολλοί από αυτούς, κουβαλούσαν κάτι μεγάλες βαλίτσες τις οποίες άφηναν στο δωμάτιο του Χαμίντ.

Ναι, το όλο σκηνικό, του θύμιζε στιγμές από παρανομία και εμπόριο του δικού του παρελθόντος. Ναι, φοβόταν πολύ μια ενδεχόμενη έφοδο της αστυνομίας. Μάλιστα, αν οι βαλίτσες αυτές ήταν γεμάτες ναρκωτικά, θα έμπλεκε άσχημα. Μα, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα απολύτως γι' αυτό. Ήθελε απλά να του μιλήσει για τη Μπαχάρ.

~~

Μερικές επιθυμίες χρειάζονται πολύ καιρό μέχρι να ωριμάσουν, να χωνευτούν και τελικά να γίνουν πράξη. Για όσο διάστημα μένουν μονάχα στο μυαλό, είναι βασανιστικές. Έπειτα, περνάει ο καιρός και γίνεται ελκυστική η ιδέα του να μείνουν ανολοκλήρωτες. Όμως, φτάνει μια μέρα που η μη πραγματοποίησή τους γίνεται τόσο δυσβάσταχτη, που οι επιθυμίες αυτές, παίρνουν το δρόμο της έκφρασης από μόνες τους. Έτσι, έγινε και με τον Πέτρο. Είχε φτάσει η μέρα που θα μιλούσε στον Χαμίντ, ακόμα κι αν το έκανε μπροστά σε ολόκληρη τη Συριακή κοινότητα.

Ήταν μεσημέρι και περιέργως, εκείνη τη μέρα δεν είχε μαγειρέψει κανείς. Οι βαλίτσες που κρυβόντουσαν τόσο καιρό στο δωμάτιο του μεγάλου αδερφού, τώρα έστεκαν στο σαλόνι, βαριές και φουσκωτές. «Μήπως ετοιμάζει κάποια μεγάλη συμφωνία και δεν είναι η κατάλληλη στιγμή;», αναρωτήθηκε ο νεαρός. Όμως στο σαλόνι βρισκόντουσαν και τα τέσσερα μέλη του σπιτιού και μάλιστα, φαινόταν όλα ευδιάθετα. Αναμφίβολα, τότε έπρεπε να γίνει. Ο Πέτρος πλησίασε στο τραπέζι. «Χαμίντ μπορώ να σου μιλήσω;», είπε αποφασιστικά. Η Μπαχάρ μόλις το άκουσε αυτό, τον κάρφωσε με τα ορθάνοιχτα μάτια της, μην μπορώντας να προβλέψει τί ήθελε να πει στον αδερφό της. «Εννοείται, Πετράν. Απλώς θέλω πρώτα να κάνω μια ανακοίνωση στα Αραβικά και μετά μου λες ό,τι θες».

Σηκώθηκε όρθιος, λες και έκανε ομιλία στο κοινοβούλιο και πρόφερε τις λέξεις στην οικογένειά του, μία – μία και αργά. Τα πρόσωπα των υπολοίπων άρχισαν να μεταμορφώνονται. Αρχικά προβληματισμός, μετά αγωνία, ενθουσιασμός και στο τέλος της ομιλίας έκσταση. Ο μικρός Χαμπίμπι χοροπηδούσε πάνω – κάτω, έπεφτε, ξανασηκωνόταν, χτύπαγε σε έπιπλα και έβγαζε χαρμόσυνες παιδικές κραυγές. Μονάχα η Μπαχάρ ήταν συγκρατημένη. Σίγουρα δεν το διασκεδάζε όπως οι υπόλοιποι. Ακολουθούσε το εύθυμο κλίμα, φορώντας ένα ψεύτικο, παγωμένο χαμόγελο και συχνά έριχνε ανήσυχες ματιές στον Πέτρο.

Έπειτα ο Χαμίντ τον πλησίασε. «Πετράν, εδώ και χρόνια παλεύουμε να βγάλουμε πλαστά διαβατήρια για να πάμε στο Βέλγιο και να βρούμε την υπόλοιπη οικογένεια που έχει απομείνει. Τέσσερα ολόκληρα χρόνια χρειάστηκε να μαζέψουμε τα λεφτά, αλλά τελικά τα καταφέραμε. Σε 2 μέρες φεύγουμε. Δεν μπορούσαμε να στο πούμε πιο πριν για λόγους ασφαλείας. Όμως, επειδή σε έχουμε αγαπήσει πολύ, μπορείς να μείνεις δωρεάν στο σπίτι όταν φύγουμε για τουλάχιστον μέχρι τον χειμώνα».

Έπεσε σιωπή. Υπήρχαν τόσα πολλά αντικρουόμενα συναισθήματα μέσα σε ένα δωμάτιο. Ο Χαμίντ χαμογελούσε, η Μπαχάρ ήταν βουρκωμένη και ο Πέτρος είχε μείνει σαν παγοκολόνα. Οι υπόλοιποι μπερδεμένοι. Τελικά ο νεαρός γύρισε προς την ερωμένη του και την ρώτησε ψύχραιμα, «Μπαχάρ θα φύγεις και εσύ;». Η σιωπή και τα δάκρυά της δεν μπορούσαν παρά να σημαίνουν ένα πράγμα. Και οι τόνοι ανέβηκαν.

- Μα καλά γιατί δεν μου το είπες τόσο καιρό και με άφησες να κάνω σχέδια για εμάς; Γιατί με άφησες να ελπίζω; Απάντησέ μου! Πεξ μου κάτι!.

- Δεν μπορούσα. Συγγνώμη.
- Μια χαρά μπορούσες. Τιποτένια. Αχάριστη. Εγωίστρια...

Οι φωνές έβγαιναν πνιχτές από το στόμα του και η φωνή του είχε σχεδόν κλείσει. Η Μπαχάρ, παρά την προσπάθειά της να φανεί ψύχραιμη, είχε διπλωθεί στο πάτωμα και έκλαιγε, μην μπορώντας να αντιδράσει στην επίθεση του Πέτρου. Ο μικρός Χαμπίμπι έκλαιγε επίσης, με τα μάτια του να σχηματίζουν μια τεράστια απορία στο πρόσωπό του. Το κλίμα είχε σίγουρα χαλάσει.

Τότε ο Χαμίντ πλησίασε τον Πέτρο σε απόσταση αναπνοής, τον κοίταξε στα μάτια και έπειτα τον έπιασε δυνατά από το λαιμό. Άρχισε να του απευθύνει το λόγο χωρίς να ανεβάζει την ένταση της φωνής του. «Άκουσε να δεις μαλακισμένε Έλληνα που σε έβαλα και σπίτι μου. Ποιος νομίζεις ότι είσαι ε; Δεν ξέρω τι συμβαίνει με εσένα και την Μπαχάρ, μα έτσι και ξανανοίξεις το στόμα σου και βρίσεις κάποιον από την οικογένειά μου θα πάω στις ελληνικές φυλακές και όχι στο Βέλγιο. Κατάλαβες;»

Ο Πέτρος ένιωσε σαν να βρυχάται κατάμουτρα από ένα μεγάλο, απειλητικό θηρίο. Κοίταξε κάτω. Συνειδητοποίησε τη θέση που βρισκόταν. Έκανε μεταβολή και μάζεψε τα πράγματά του. Αφού ετοιμάστηκε, σήκωσε το χαλί και με το ίδιο κατσαβίδι που άλλοτε σημείωνε τις βραδιές που τον έστελναν στα ουράνια, τώρα χάραζε ένα τεράστιο «χι», στην προσπάθειά του να σβήσει κάθε ανάμνηση. Οι υπόλοιποι αγκαλιασμένοι, τον κοίταζαν σαν τρελό. Δεν είχαν και άδικο. Έπειτα σηκώθηκε, φόρεσε τα παπούτσια που του είχε χαρίσει η Μπαχάρ, κοιτάχθηκαν για μια τελευταία φορά και αποχώρησε από το σπίτι.

Αυτή τη φορά δεν ήταν ούτε κυνηγημένος, ούτε χτυπημένος, μα πιο πηλωμένος από κάθε άλλη στιγμή της ζωής του.

Στο σημείο αυτό, η ιστορία μας θα μπορούσε να αλλάξει τον Πέτρο από πρωταγωνιστή και τη θέση του να πάρει η Μπαχάρ. Ο χαρακτήρας της, οι περιπέτειες και οι δυσκολίες που αναμένεται να περάσει, ξεκινώντας για ακόμη μια φορά από το μηδέν ως μετανάστρια, σε μια ξένη χώρα, θα μπορούσαν κάλλιστα να την κάνουν πρωταγωνίστρια. Όμως οι ιστορίες της προσφυγιάς τις περισσότερες φορές είναι γραφτό να μένουν άγνωστες και μακριά από εμάς. Αν δεν ήταν έτσι, δε θα μπορούσαμε να κοιμηθούμε τα βράδια. Γι' αυτό ας γυρίσουμε πίσω στον κομματιασμένο Πέτρο.

~~~

Οι δρόμοι της Αθήνας διαδέχονταν ο ένας τον άλλον. Ο νεαρός τους διέσχισε δίχως να δίνει σημασία σε αμάξια και φανάρια, έχοντας χάσει ολοκληρωτικά τον προσανατολισμό του. Αν τον έβλεπε κανείς θα πίστευε πως πρόκειται και έναν ιδιότροπο άνθρωπο που έχει χαθεί μέσα στο χάος των σκέψεων του. Όμως, ούτε αυτό γινόταν. Δεν σκεφτόταν απολύτως τίποτα. Λες και το μυαλό του αδυνατούσε να επεξεργαστεί όσα είχαν συμβεί. Όχι μόνο τα γεγονότα εκείνης της ημέρας, μα ολόκληρου του τελευταίου διαστήματος. Είχε χάσει παντελώς την αίσθηση του χρόνου. Οι στιγμές που

υποδεχόταν τους πελάτες στο σπίτι του αγκαλιά με την Μαριέβα θα μπορούσαν να ήταν μια ημέρα, ένα μήνα, ακόμη και ένα χρόνο πριν.

Ποτέ δεν πίστευε πως θα έφτανε σε ένα τέτοιο σημείο στη ζωή του. Φοιτητής νόμιζε πως ο κόσμος ήταν σαν μια πλαστελίνη, που αρκούν μονάχα δύο χέρια για να αλλάξει. Ένα βιβλίο κοινωνιολογίας μπορούσε να εξηγήσει τα πάντα. Όλα ήταν απλά και η ξεγνοιασιά κυριαρχούσε. Πριν αλλάξει όμως τον κόσμο, έπρεπε να πιάσει μια δουλειά, να σταθεί στα πόδια του. Κανείς δεν επαναστατεί με λεφτά των γονιών του. Τελικά κατέληξε να σπρώχνει χόρτο. Ίσως αυτό να ήταν η κύρια αιτία για τον ξεπεσμό του, το εμπόριο. Μα όχι, έγινε ό,τι έγινε διότι είχε σταματήσει να ενδιαφέρεται για την καθημερινότητά του. Κάθε του μέρα έμοιαζε σαν δύο σταγόνες νερό. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς βουτηγμένος στην παρανομία για να του συμβεί αυτό. Ο περισσότερος κόσμος βαριέται την καθημερινότητά του και παραπλανά τον εαυτό του πως βρίσκει το νόημα.

Τελικά ο κόσμος άλλαξε τον Πέτρο και όχι το αντίθετο. Μα, δεν θα υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι πληγωμένοι για να μοιραζόντουσαν τον πόνο τους; Και βέβαια! Ο Πετράν βρήκε την αδερφή ψυχή του, κι όμως αυτή τον άφησε κι έφυγε. Και τί να καθόταν στην Ελλάδα μονάχα για εκείνον και να άφηνε την οικογένειά της; Μπορείς να κατηγορήσεις τον οποιονδήποτε ότι πήρε αυτή την επιλογή κι όχι την άλλη;

Ο Πετράν στήριξε στις πλάτες της Μπαχάρ όλες του τις ελπίδες, όλη του την ύπαρξη. Τεράστιο φορτίο για τον καθένα. Εκείνη, όσο εύκολα έδωσε νόημα στη ζωή του, όσο εύκολα τον έκανε να νιώσει άνετα και με τα δικά της πάθη, άλλο τόσο απότομα πέταξε τις ελπίδες αυτές στην χωματερή των συναισθημάτων. Αν ο νεαρός δεν έβρισκε μόνος του τον τρόπο να είναι ήρεμος, τότε δεν θα ηρεμούσε ποτέ.

Όλα αυτά και άλλα πολλά σκεφτόταν ο Πέτρος, καθώς είχε αρχίσει να νυχτώνει. Άντρες και γυναίκες όλων των ηλικιών ξεχύνονταν στους δρόμους της πόλης και προετοιμάζονταν για το επερχόμενο βράδυ τους, εισρέοντας στο σώμα τους άφθονο αλκοόλ. Η Αθήνα έμοιαζε σαν ένα ξέφρενο πάρτι. Πρέπει να ήταν Παρασκευή. Καθώς ο νεαρός περιφερόταν δίχως σκοπό, πέτυχε μια συναυλία σε κάποιο πανεπιστήμιο όπου κόσμος χτυπιόταν, πέφτοντας ο ένας πάνω στον άλλον, λες και τα σώματά τους ήταν άθικτα. Η μουσική που έβγαινε από τα τέσσερα, όλα κι όλα, ηχεία θύμιζε κάτι σε πανκ. Εκείνος στεκόταν και τους κοίταζε. Η κορμοστασιά του θύμιζε εξηντάχρονο άνθρωπο που αναπολούσε να νιάτα του. «Βάζω στοίχημα πως θα αλλάξετε όλοι σας τον κόσμο όπως τον άλλαξα και εγώ», σκέφτηκε σαρκαστικά.

Ξαφνικά προσανατολίστηκε. Βρισκόταν στο πολυτεχνείο, στα Εξάρχεια. Το κέντρο αστέγων βρισκόταν κοντά και ήθελε απελπισμένα λίγη ηρεμία. Αυτή τη φορά ούτε ντροπές, ούτε αμηχανίες. Άνοιξε με δύναμη την πόρτα του ξενώνα και ρώτησε για διαθέσιμο δωμάτιο, βρίσκοντας και αυτή τη φορά την ίδια γυναίκα στην υποδοχή. «Λυπάμαι που σε ξαναβλέπω εδώ. Το κρεβάτι σου, ωστόσο είναι άδειο και σε περιμένει». Εκείνος δεν απάντησε, μονάχα χαμογέλασε ψυχρά.

Στο δωμάτιο οι τοίχοι ήταν το ίδιο λευκοί. Το μπαλκόνι το ίδιο κουτσοουλισμένο. Οι συγγάτοικοι ίδιοι. Το μόνο που είχε αλλάξει ριζικά εκεί μέσα, από την τελευταία φορά, ήταν ο ίδιος ο Πέτρος.

Όταν ξύπνησε το πρωί, αντίκρισε τον ίδιο ηλικιωμένο που του μιλούσε ακατάπαυστα για τα περιστερία στις Αραβικές χώρες, να τον καλημερίζει με δύο καφέδες στο χέρι και ένα ζεστό μορφασμό. «Ωχ, αυτό μας έλειπε τώρα», σκέφτηκε αυθόρμητα. «Τι γίνεται ρε παλικάρι; Πώς και ξανάρθες από τα μέρη μας; Την φόρμα που φοράω την ξέχασες την προηγούμενη φορά στο κρεβάτι. Στην αρχή στην κράτησα μήπως ξαναπεράσεις, αλλά μετά που εξαφανίστηκες την κράτησα. Μην σκεφτείς να μου τη ζητήσεις πίσω. Για πες τί έκανες όλο αυτό τον καιρό;».

Ο Πετράν θα προτιμούσε να σκουπίσει όλες τις κουτσοουλές στο μπαλκόνι με το στόμα του, παρά να εξιστορήσει και να ξαναβιώσει όλα όσα είχε περάσει στον γέρο. «Καλά είμαι! Καλύτερα από ποτέ μάλιστα. Εδώ πέρα βρέθηκα τυχαία. Με συγχωρείς, όμως, πρέπει να φύγω θα αργήσω στη δουλειά. Έπιασα σε ένα γραφείο κηδείων. Τα λέμε, να περνάς όμορφα». Ήπιε τον καφέ του μονορούφι και κατέβηκε γρήγορα τις σκάλες. Μπροστά του ξεδιπλωνόταν για ακόμη μια φορά όλη η πόλη με την κίνηση και τις πολυκατοικίες της.

Άρχισε και πάλι να περπατάει με σκοπό να μπει σε κάποιο μαγαζί και να ζητήσει εργασία. Η διαδικασία του φαινόταν πλέον κωμική, μα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα διαφορετικό. Πέρασε την πόρτα του πρώτου μπαρ και πριν ξεκινήσει το ρεζιλευτικό μονόλογο πάγωσε. «Γεια σας κύριε, πώς μπορώ να σας βοηθήσω;» τον ρώτησε ένας νεαρός που από το υπεροπτικό ύφος της ομιλίας του, ο Πέτρος κατάλαβε πως ήταν ο υπεύθυνος του μαγαζιού. Όμως, η φωνή δεν έβγαινε από το στόμα του. Φαντάστηκε τον εαυτό του να προσποιείται τον ενθουσιασμένο και να γελάει με τα κακόγουστα αστεία του μανάτζερ. Η σκέψη αυτή του έφερε αηδία και σιχαμάρα. Του είχαν συμβεί πολλά για να περάσει και αυτό. Έκανε μεταβολή και έφυγε.

Ξαφνικά η Αθήνα του έμοιαζε τόσο αφιλόξενη. Σαν να προσπαθούσε με κάθε δυνατό τρόπο να τον διώξει. Οι πολυκατοικίες, σαν να έσκυβαν για να του μιλήσουν στο αυτί, έγερναν προς το μέρος του, κλείνοντάς του τη θέα προς τον ουρανό. Τα αυτοκίνητα κόρναραν με το που αντιλαμβάνονταν την παρουσία του. Οι αστυνομικοί τον στραβοκοιτούσαν. Η πόλη τον είχε ρουφήξει μέσα της, δίχως να του δίνει κάτι σαν αντάλλαγμα. Έκατσε σε ένα παγκάκι και η καρδιά του άρχισε να χτυπάει άρρυθμα. Οι ανάσες του διαδέχονταν γρήγορα η μια την άλλη.

Γιατί, όμως, δεν σηκωνόταν να φύγει; Τί τον κρατούσε; Η συνήθεια και το πείσμα να τα βγάλει πέρα μόνος του ή μήπως κάτι πιο σκοτεινό, κάτι μοιραίο; Στο κάτω κάτω μέχρι και τα περιστερία που έχουν τη δυνατότητα να πετάξουν και να ζήσουν στη φύση ή όπου θέλουν, επιλέγουν τα πόδια τους να πατούν στο τσιμέντο και στα κάγκελα. Τουλάχιστον όμως αυτά, είχαν παρέα.

Αυτό ήταν. Έχασε την μάχη με την Αθήνα, δεν υπήρχε κανένα νόημα πια. Έσυρε τα πόδια του μέχρι το κοντινότερο περίπτερο και παρακάλεσε για

ένα τηλεφώνημα. Έπειτα σχημάτισε το σταθερό τηλέφωνο ενός σπιτιού που είχε χρόνια να καλέσει.

- Έλα μαμά, ο Πέτρος είμαι.

- Πέτρο; Πού είσαι; Από πού καλείς; Σε ψάχναμε...

- Το ξέρω, μην ανησυχείς είμαι καλά. Έρχομαι πίσω σε εσάς αν είστε και εσείς εντάξει με αυτό.

- Εννοείται παιδί μου το ρωτάς; Έλα με την πρώτη ευκαιρία. Πότε έρχεσαι;

Με αυτή την ερώτηση, μια αμήχανη σιωπή γέμισε και τις δύο γραμμές του τηλεφώνου. Η μητέρα του Πέτρου έκανε να ξαναμιλήσει, αλλά αυτός πήρε και πάλι τον λόγο.

- Μαμά... Θα ξαναφύγω. Δε θα κάτσω πολύ.

- Θα γυρίσεις Αθήνα;

- Όχι... Δεν ξαναγυρνάω Αθήνα. Θα πάω κάπου μακριά, μάλλον στην Ευρώπη. Δεν ξέρω πού, όμως σίγουρα όχι στο Βέλγιο. Κάπου με κρύο, στη Δανία, στη Σουηδία, στην Πολωνία δεν ξέρω.

- Άλλο πάλι και τούτο. Καλά έλα από εδώ και το συζητάμε.

- Αντίο μαμά...

Ο Πέτρος θα έφευγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, το ίδιο κιόλας βράδυ. Και ήταν η πρώτη φορά μετά από πάρα πολύ καιρό που έπαιρνε μια απόφαση μόνος του. Του ήταν πολύ δύσκολο να αποδεχτεί το γεγονός ότι δεν τα κατάφερε στην Αθήνα και έφτασε στο σημείο να ζητήσει τη βοήθεια των γονιών του, όμως η αποδοχή του αυτή, ήταν ο μεγαλύτερός του άθλος. Ναι, θα δοκίμαζε την τύχη του σε άλλη πόλη, πιο ανθρώπινη. Δεν αυταπατάταν πως η φυγή αυτή θα του έλυne όλα του τα προβλήματα, μα θα ήταν μια ζωτικής σημασίας αλλαγή.

~~~~~

Η γοητεία της φυγής αυτής τον ανακούφιζε και ταυτόχρονα τον γέμιζε με ματαιότητα. Όχι, όμως, τη ματαιότητα αυτή που κατέκλυζε τη ζωή του, όταν οι μέρες του περνούσαν δίχως νόημα, αλλά τη ματαιότητα εκείνη που ένιωθε καθώς κοιτούσε τα αστέρια σε μια απομονωμένη παραλία και του θύμιζαν την ελάχιστη σημασία που είχε η ύπαρξή του. Τόσο μικρή που τίποτα δεν είχε νόημα και όλα ξαφνικά έμοιαζαν πιθανά. Τις στιγμές εκείνες ήταν που θυμόταν πως οι προοπτικές του ήταν άπειρες και η ζωή ακόμα στο ξεκίνημά της.

Με μια τέτοια διάθεση θέλησε να αποχαιρετήσει την πόλη, η οποία συνόδευσε την τρίτη δεκαετία της ζωής του. Αποφάσισε να εκδικηθεί όλα όσα τον είχαν εγκλωβίσει για να κρατήσει στο μυαλό του μονάχα τα καλά. Έτσι, με την πρώτη άσκοπη κόρνα, πήρε φόρα και έπεσε με δύναμη πάνω στο καπό ενός σταματημένου Audi, χρώματος κόκκινου. Η έκφραση

τρομάρας του οδηγού τον οδήγησε σε εξτατικά επίπεδα ενέργειας και καθώς βρισκόταν ακόμα στην ίδια θέση, φίλησε το τζάμι στο ύψος του προσώπου του άγνωστου πενηντάρι και έφυγε χοροπηδώντας.

Δύο δρόμους πιο κάτω βρισκόντουσαν δύο αστυνομικοί, έχοντας παρατήσει τις μηχανές τους λίγο πιο πίσω. Ο Πετράν πλησίασε. «Η γυναίκα για να μην σε παρατήσει πρέπει να έχεις γκόμενα. Αλλιώς βαριέσαι εσύ και βαριέται και αυτή», έλεγε ουρλιάζοντας ο ένας αστυνομικός στον άλλον και έπειτα χαχάνιζαν δυνατά, δίχως να κοιτιούνται. Τότε ο Πετράν βρήκε ευκαιρία και πλεύρισε τη μία μηχανή. Με το ένα του χέρι και με απαλές κινήσεις ξεβίδωσε σιγά σιγά τον μπλε φάρο που στεκόταν καμαρωτός στο πίσω μέρος του δίκυκλου, ενώ με το άλλο χέρι έκανε πως χτενίζει τα μαλλιά του. Αφού τον έβγαλε από τη θέση του, τον έκρυψε μέσα στη ζακέτα και έφυγε προς την αντίθετη κατεύθυνση. Οι δύο αστυνομικοί συνέχισαν να γελούν και να κοιτούν περίεργα τον κόσμο που περνούσε. Ο νεαρός δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι θα έκανε με τον φάρο, μα τη στιγμή εκείνη του φαινόταν σαν ένας μικρός θησαυρός. Ένα αντάλλαγμα για όλες τις φορές που φοβόταν να αντιμιλήσει στους αστυνομικούς και δεχόταν τον χλευασμό τους αμάσητα, διότι κουβαλούσε μαζί του χόρτο και φοβόταν μην τον ψάξουν.

Απομακρύνθηκε αρκετά από το σημείο και ξαφνικά το μεσημέρι είχε αρχίσει να γίνεται απόγευμα. Δυστυχώς γι' αυτόν, η αδρεναλίνη άρχισε σιγά σιγά να φεύγει. Δίπλα του, όμως, βρισκόταν ένα περίπτερο μικρού μεγέθους που μάλλον είχε καιρό να καθαριστεί. Ο καταψύκτης με τα παγωτά ήταν ακόμα ασφαλισμένος. «Αλκοόλ. Αυτό είναι», σκέφτηκε και πλησίασε το ψυγείο. Το χέρι του κατευθύνθηκε αρχικά προς ένα μπουκάλι νερό και αφού σιγουρεύτηκε πως δεν κοιτούσε κανείς, άρπαξε ένα μπουκάλι κρασί το οποίο και έχωσε στην φόρμα του. Του είχαν μείνει μονάχα εβδομήντα λεπτά. Όλα τα υπόλοιπα χρήματα θα τα ξόδευε για το ταξίδι στην Καβάλα.

- Γεια σας, το νεράκι παρακαλώ.

- Το κρασί θα το πληρώσει κάποιος άλλος; ρώτησε απότομα ο περιπτεράς. Ο Πέτρος ξεροκατάπτε.

- Ρε φίλε δεν έχω λεφτά.

- Ναι ρε παλικάρι, κρασί κλέβεις όχι φαγητό.

- Είναι η τελευταία μου μέρα στην Αθήνα. Φεύγω. Πάω πίσω στους δικούς μου και μετά ποιος ξέρει. Το έχω πραγματικά ανάγκη.

- Από πού είσαι;

- Καβάλα.

- Ούτε καν συγχωριανοί δεν είμαστε ρε παλικάρε να στο κέρναγα.

- Έλα εκεί θα τα χαλάσουμε; Είμαι από όπου θες. Και περιπτεράς γίνομαι και κατουράω σε μπουκάλι.

- Α εσύ ξέρεις τα μυστικά του επαγγέλματος, είτε και γέλασε δυνατά. Άντε καλά πάρτο, αλλά άσε αυτό που είναι το ακριβό και πάρε το διπλανό του το πλαστικό.

- Να είσαι καλά ρε φιλέ. Καλά να είσαι. Θα σε θυμάμαι!

Το άρπαξε και περπάτησε προς την Κυψέλη. Η διάθεσή του πλέον είχε αλλάξει ριζικά και τώρα, καθώς το φως του ήλιου είχε εξαφανιστεί, κυριαρχούσε η μελαγχολία. Πήγε και κάθισε σε ένα παγκάκι της Φωκίωνος Νέγρη με τις ώρες, πίνοντας γερές γουλιές από το κρασί. Η γεύση του ήταν λες και κάποιος είχε πετάξει μέσα ένα μεταλλικό κέρμα, μα εκείνη τη στιγμή δεν τον ενδιέφερε καθόλου. Απολάμβανε κάθε σταγόνα. Σαν σε ταινία, του ερχόντουσαν στο μυαλό όλες οι αναμνήσεις από την πόλη που αγάπησε και καταράστηκε. Έμενε στην Αθήνα μια δεκαετία. Μία δεκαετία περνούσε από το συγκεκριμένο παγκάκι καθημερινά μόνος του ή με παρέα. Εδώ ερωτεύτηκε, ονειρεύτηκε, έπαιξε, έσπρωξε, λαχάνιασε, κινδύνεψε, μέθυσε. Εδώ έζησε τόσες εμπειρίες που τον διαμόρφωσαν στον Πέτρο που είχε γίνει.

Έγειρε το κεφάλι του πίσω και ήπιε και την τελευταία γουλιά. Έπειτα, άφησε το πλαστικό μπουκάλι να πέσει κάτω, το οποίο αναπήδησε στο πάτωμα, μέχρι που σταμάτησε να κινείται, δίπλα σε ένα σπασμένο πλακάκι. Οι περαστικοί, καθώς περπατούσαν γοργά να προλάβουν όσα τους απασχολούσαν, του έριχναν υποτιμητικές ματιές και σκεφτόντουσαν πως το οικολογικό ζήτημα δεν λύνεται με τέτοιες συμπεριφορές. Ο Πετράν έριξε ένα σκαστό γελάκι και τα πόδια του, του έδωσαν το σήμα να σηκωθεί, οδηγώντας τον αυτόματα προς κάποιον προορισμό. Περπατούσε, δίχως να σκέφτεται, σαν να είχε βάλει τον αυτόματο μεθυσμένο πιλότο για οδηγό. Καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής ένιωθε μια έντονη θλίψη και μετάνοια, δίχως να μπορεί να τις ερμηνεύσει.

~~~~~

Μετά από λίγη ώρα έφτασε στην είσοδο μιας πολυκατοικίας. Ήταν εκεί που έμενε η σπιτονοικοκυρά του. Γούρλωσε τα μάτια και κοίταξε γύρω του, όντας και ο ίδιος εντυπωσιασμένος από το υποσυνείδητό του που τον είχε οδηγήσει ως εδώ, ως τη γάτα του. Ξαφνικά άρχισε να φωνάζει «Μαριέβα... Μαριέβα... πού είσαι;». Μέτρησε έναν, δύο, τρεις ορόφους όπου έμενε η σπιτονοικοκυρά και προσπάθησε να δει αν φαινόταν το γατί. Το μοναδικό πλάσμα, γέννημα θρέμμα της Αθήνας, που δεν ήθελε να αφήσει. Πήγαινε όλο και πιο πίσω στο δρόμο και κοιτούσε πάνω, μα του ήταν αδύνατο να δει τόσο ψηλά. «Μαριέβα βγες έξω», φώναξε και πάλι δυνατά, μα το μόνο που κατάφερε ήταν να ξυπνήσει τους πρώτους γείτονες.

Τότε άρπαξε ένα σπασμένο μάρμαρο από το δρόμο και το πέταξε ψηλά, στον τρίτο όροφο, κάνοντας την τζαμαρία της σπιτονοικοκυράς να σπάσει σε χίλια κομμάτια, βγάζοντας ταυτόχρονα έναν διαπεραστικό, οξύ θόρυβο. Μέχρι και ο ίδιος αδυνατούσε να πιστέψει σε αυτή του την ευστοχία. Τότε πλησίασε κάτω από το μπαλκόνι. «Μαριέβα, έλα να φύγουμε. Φύγε από εκεί, έλα μαζί μου», ούρλιαζε γεμάτος ενθουσιασμό. Το επανέλαβε για κάμποσες φορές μα τίποτα. «Να δεις που η κωλόγρια θα την παράτησε στα σκουπίδια», σκέφτηκε αγανακτισμένος.

Όμως τότε ένα κεφάλι ξεπρόβαλλε από τα κάγκελα του τρίτου ορόφου και κοίταξε τον Πέτρο κατάματα. Στα μάτια του, ήταν σαν να φορούσε φωτοστέφανο και να αιωρούνταν. Ήταν η γάτα του. «Μαριέβα εγώ είμαι! Ο

Πέτρος. Πήδα να φύγουμε από αυτό το κωλομέρος γλυκιά μου. Θα σε πιάσω, στο υπόσχομαι. Εσύ μονάχα πήδα!». Η γάτα έκανε ένα βήμα, ακουμπώντας τα δύο της πόδια στο άνοιγμα μεταξύ των δύο κάγκελων και έριξε το κέντρο βάρους της μπροστά. Ήθελε μονάχα ένα δυνατό φύσημα του ανέμου για να βρεθεί κάτω. Το βλέμμα της είχε εμφανώς αναγνωρίσει τον παλιό της συγκάτοικο και ταυτόχρονα έδειχνε να θέλει να πάει προς το μέρος του. Τη στιγμή εκείνη, όμως, έκαναν την εμφάνισή τους και ένα σωρό περιστέρια που βρισκόντουσαν ήδη στο μπαλκόνι. Άρχισαν και αυτά να καβαλούν το κάγκελο και να πετούν απειλητικά μπροστά της, προκειμένου να κόψουν την οπτική επαφή μεταξύ εκείνης και του Πέτρου. Δεν ήθελαν να την αφήσουν να φύγει από την πόλη.

«Μαριέβα κούκλα μου πήδα σε παρακαλώ!» έβγαλε τη ζακέτα του, την οποία θα χρησιμοποιούσε για να την πιάσει. «Να εδώ πέσε. Δε θα σε αφήσω να πάθεις τίποτα!». Τα μάτια του γατιού έλαμπαν και ξαφνικά άρχισε να νιαουρίζει δυνατά και επαναλαμβανόμενα, βγάζοντας την ίδια παραπονεμένη μελωδία, μα το ένστικτό της για επιβίωση δεν την άφηνε να κάνει εύκολα ένα τέτοιο άλμα. Εντωμεταξύ, πολλά φώτα από διαμερίσματα διπλανών πολυκατοικιών είχαν ανάψει και ορισμένοι άνθρωποι, των οποίων ο αριθμός όλο και μεγάλωνε, στεκόντουσαν στα μπαλκόνια και παρακολουθούσαν. «Φύγε από εδώ ρε αλήτη! Πιστεύεις θέλει να αυτοκτονήσει η γάτα; Είσαι θεότρελος!», του φώναξε κάποιος με βαριά και ελαφρώς ειρωνική φωνή. «Σκάσε ρε! Δεν φεύγω χωρίς τη γάτα μου. Μόνο τότε θα εξαφανιστώ. Μαριέβα πήδα σε παρακαλώ».

Τότε σειρήνες άρχισαν να ακούγονται από μακριά και καθώς τα δευτερόλεπτα περνούσαν, ο ήχος έκανε τον Πετράν να καταλάβει ότι πλησιάζουν και μάλιστα προς την κατεύθυνσή του. Τα περιστέρια είχαν πολλαπλασιαστεί και πετούσαν γύρω από το μπαλκόνι που στεκόταν η Μαριέβα, σχηματίζοντας ένα γκρι σύννεφο από φτερά. Με πολλή δυσκολία την είδε και της φώναξε για μια τελευταία φορά, «Μαριέβα μην μου το κάνεις αυτό. Μη με εγκαταλείπεις και εσύ. Πήδα, θα σε πιάσω, πήδα. Σε παρακαλώ». Οι σειρήνες ήταν πλέον δίπλα. Ο Πέτρος κοίταξε τη γάτα του για τελευταία φορά και άρχισε να τρέχει προς τυχαίες κατευθύνσεις, στρίβοντας δεξιά και αριστερά στα στενά της Κυψέλης. Τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάγουλά του, σε σημείο που δεν ξεχώριζε αν ήταν ιδρώτας, νερό ή σταγόνες λύπης. Κατάφερε για άλλη μια φορά να ξεφύγει, μα τώρα δεν ήξερε αν το ήθελε πραγματικά, αν έπρεπε να πολεμήσει περισσότερο για τη γάτα του, ακόμα κι αν τον συλλαμβάνανε. Τελικά, δεν μπόρεσε να κρατήσει κοντά του οποιοδήποτε ανθρώπινο ή μη πλάσμα που έζησε μαζί του. Ήταν μόνος και απογοητευμένος. Το βήμα του άρχισε να επιβραδύνει, μα το κεφάλι κοιτούσε σταθερά στο πάτωμα.

Σε μία ώρα θα είχε σχεδόν ηρεμήσει και θα έμπαινε στο ΚΤΕΛ για Καβάλα. Καθώς καθόταν στη θέση του, δίπλα σε μια ηλικιωμένη, συνειδητοποίησε πως τα περιστέρια είχαν κουτσουλήσει τα ρούχα και τα μαλλιά του. Γέλασε. Είχε έρθει επιτέλους η στιγμή να αφήσει την πόλη, μέσα στην οποία είχε καταλήξει να ασφυκτιεί. Ήταν λυτρωμένος, μα ταυτόχρονα ολομόναχος. Οι πόρτες έκλεισαν, τα φώτα σιγά σιγά χαμήλωσαν και τη θέση

τους πήραν κάτι έντονα μπλε φωτάκια. «Καλωσορίσατε στο ΚΤΕΛ με προορισμό την Καβάλα. Σας ευχόμαστε ένα ευχάριστο ταξίδι». Οι ρόδες άρχισαν να τσουλούν και ο οδηγός άνοιξε το ραδιόφωνο σε ένα σταθμό που εκείνη τη στιγμή έπαιζε Πάολα. Τα πρώτα ροχαλητά άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους.

ΤΕΛΟΣ